

Revistă premiată cu medalia și diploma „Pamfil Șeicaru“ pentru literatură 2008

Climates

literare

70

Anul 6
septembrie
2013

Director fondator:
Ion Iancu Vale

Director editor:
Gheorghe-Valerică
Cimpoca

Revistă literară și de cultură românească
Fondată: mai 2007

Muntele zeilor

pictură de Nicolae Maniu

Semnează în acest număr

George Bacovia	Poeme	3
Marina Glodici	Diferența dintre jurnalist și scriitor	4
George Roca	O privire sinoptică asupra etnonimului „Blach”	5
Adriana Georgiana Epure	Infinită	6
Magdalena Albu	Civilizația distrugerii	7
Stelian Gomboș	Despre metafizica Cuvântului...	8
Propus de A.C.	„Codul lui Da Vinci” în varianta românească	10
Llelu Nicolae Vălăreanu (Sârbu)	Poeme	11
Paul Leibovici	Herge	12
Octavian Lupu	Melcul Cel Anonim și Discreția Înțelepciunii	14
Georgeta Pop	Luptă în cer	15
Gheorghe Palel	Ca Un Râu Vorbitor	16
Ștefan Ciobanu	Revista PUNCT	17
Costin Tuchilă	Teodor Păcă, boemul singaporean	18
Luminița Cojoacă	Poeme	19
Gheorghe Valerică Cimpoca	În căutarea Adevărului	20
Melania Cuc	„Revelații” sau „Forța cuvântului care zidește”	21
Victor Sterom	Sufletul „Climatelor literare”	21
Eugen Deutsch	Arca (sonete)	22
Dorel Schor	Scene de interior	23
Propus de V.C.	Un actor român aplaudă scrisoarea studentei din Londra	24
Mihai Ardeleanu	Poeme	25
Cecil B. Hartley	Reguli ale unui gentleman	26
George Coandă	Mihai Constantin Alexandru, un poet al clipei cu sunet de romanță	27
Constantin Stroe	Poeme	28
Delia Stăniloiu	O lume (poem)	28
Victor Atanasiu	Dan Claudiu Tănăsescu, romancier și cronicar sportiv	29
Alina Nicoleta Polina	Drumul credinței	31
Mihaela Oancea	Poeme	33
Octavian Lupu	Un Răsărit de Soare pentru Fiecare Zi	34
Ana Hâncu	Poeme	35
Elena Armenescu	Poezia sensului	36
Propus de Gh.V.C.	Miracolul piramidei soarelui din Bucegi	39

CONTURI PENTRU DEPUNERI DESCHISE LA BANCA TRANSILVANIA TÂRGOVIȘTE
RO 54 BTRL 01601201U02393XX - pentru depunerile în LEI
RO 04 BTRL EURCRT00U0239301 - pentru depunerile în EURO (SWIFT: BTRLR022)

Adresa redacției principale: Aleea Arcașilor, bl. 36, sc. B, ap. 23, Târgoviște, România **Telefoane:** 0722 702 578, 0741 732 122 **E-mail:** ioniancuvale@yahoo.com
Web site: <http://climate.literare.ro>

Redactor-șef: Ion Iancu Vale

Fondatori:

Colegiul redacțional: Grigore Grigore, Gheorghe Palel, Emil Stănescu, Florea Turiac, Lucian Constantin

**Ion Iancu Vale
Mircea Cotârță
Sebastian Drăgan**

Redacții asociate - România: Bacău, Bistrița, Brașov, Cluj-Napoca, București, Deva, Focșani, Iași, Suceava, Turnu Severin, Hunedoara, Mangalia, Olănești, Oradea, Ploiești); **Alte țări:** Anglia, Australia, Belgia, Canada, Danemarca, Elveția, Franța, Germania, Gibraltar, Israel, Italia, Macedonia, Portugalia, Republica Moldova, Serbia, Spania, S.U.A., Ucraina.

Colaboratori principali: Mihai Antonescu, Mihai Ardeleanu, Eugen Axinte, Iulia Barcaroiu, Nicolae Bălașa, Elena Buică, Roni Căciularu, Luca Cipolla, George Coandă, Florian Copcea, Melania Cuc, Emilia Dănescu, Mircea Drăgănescu, Eugen Evu, George Filip, Dan Gîju, Dimitrie Grama, Mirel Horodi, Djamel Mahmud, Alexandru Manafu, Meneu Maximilian, Gavril Moisa, Octavian Mihalcea, Monica Mureșan, Ștefan Lucian Mureșanu, Florin Vărlan Neamtu, Emil Persa, George Petrovai, Georgeta Resteman, Puiu Răducanu, George Roca, Viorel Roman, Dorel Schor, Claudia Serea, Delia Stăniloiu, Victor Sterom, Al. Florin Țene, [Ioan Țepelea], Baki Ymeri, Raquel Weizman.

Răspunderea deontologică a materialelor publicate aparține exclusiv semnatarilor

Tehnoredactare: Florin-Lucian Dragoș ■ 0730 863 602 ■ dragosflorinlucian@gmail.com ■ **Secretariat:** Reta Sofronie Iancu

Revistă editată de Fundația „Renașterea Pietroșiței - Ruralia” din Pietroșița ■ ISSN 1843-035X

Apare sub egida Consiliului Județean Dâmbovița, prin Centrul Județean de Cultură Dâmbovița, în colaborare cu Societatea Scriitorilor Târgovișteni și cu Institutul de Cercetare Științifică și Tehnologică Multidisciplinară - ICSTM din cadrul Universității „Valahia” din Târgoviște.

Poeme de

George Bacovia

n. 17 septembrie 1881

d. 22 mai 1957

Plumb

Dormeau adânc
sicriile de plumb,
Și flori de plumb
și funerar veștmânt
Stam singur în cavou...
și era vânt...
Și scârțâiau
coroanele de plumb.

Dormea întors
amorul meu de plumb
Pe flori de plumb,
și-am început să-l strig --
Stam singur lângă mort...
și era frig...
Și-i atârnav aripile de plumb.

Lacustră

De-atâtea nopți aud plouând,
Aud materia plângând...
Sunt singur, și mă duce un gând
Spre locuințele lacustre.

Si parca dorm pe scinduri ude,
In spate mă izbeste-un val --
Tresar prin somn si mi se pare
Ca n-am tras podul de la mal.

Un gol istoric se intinde,
Pe-acelasi vremuri mă gasesc...
Si simt cum de atita ploaie
Pilotii grei se prabusc.

De-atitea nopți aud plouind,
Tot tresarind, tot asteptind...
Sint singur, si mă duce-un gând
Spre locuințele lacustre.

Decembre

Te uită cum ninge decembre...
Spre geamuri, iubito, privește -

Mai spune s-aducă jăratec
Și focul s-aud cum trosnește.

Și mână fotoliul spre sobă,
La horn să ascult vijelia,
Sau zilele mele - totuna -
Aș vrea să le-nvăț simfonia.

Mai spune s-aducă și ceaiul,
Și vino și tu mai aproape, -
Citește-mi ceva de la poluri,
Și ningă... zăpada ne-ngroape.

Ce cald e aicea la tine,
Și toate din casă mi-s sfinte, -
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citește nainte.

E ziuă și ce întuneric...
Mai spune s-aducă și lampa -
Te uită, zăpada-i cât gardul,
Și-a prins promoroacă și clampa.

Eu nu mă mai duc azi acasă...
Potop e-napoi și nainte,
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citește nainte.

Și ninge...

Și ninge în orașul mare
E noaptea plină de orgii,
Iar prin saloane aurii
S-aud orchestre, și fanfare.

Femei nocturne, singurele
La colț de stradă se ațin,
Desfrâu de bere și de vin
Prin berării, și cafenele.

De orbitoare galantare
De diamant, și de rubin...
Și de averi orașu-i plin,
Și ninge în orașul mare!...

Serenada muncitorului

Eu sunt un monstru pentru voi
Urzind un dor de vremuri noi,
Și-n lumea voastră-abia încap...
Dar am să dau curând la cap.

O, dormi adânc, mereu, așa,
În vise dulci, hidos burghez,
Oftând, palate de-ți lucrez,
Eu știu și bine-a dărâma.

În noaptea asta, iată, sună
O serenadă din topor,
Amanților pierduți sub lună,
Poeți cu putredul amor.

O, dormi în noaptea infinită,
Burghez cu aer triumfal,
Dar preistoric animal
În rațiunea aurită.

Sub luna blondă nu se plânge,
Ci răzbunările se curmă,
Martirilor scăldați în sânge,
Cânt serenada cea din urmă.

O, dormi... dar voi urca spre soare
În zbor sublim de-aeroplan...
Cu vise dulci, burghez tiran:
E aurora-ngrozitoare...

Nervi de toamnă

E toamnă, e foșnet, e somn...
Copacii, pe stradă, oftează;
E tuse, e plânset, e gol...
Și-i frig, și burează.

Amanții, mai bolnavi, mai triști,
Pe drumuri fac gesturi ciudate -
Iar frunze, de veșnicul somn,
Cad grele, udate.

Eu stau, și mă duc, și mă-ntorc,
Și-amanții profund mă-ntristează -
-
Îmi vine să râd fără sens,
Și-i frig, și burează.

Marina Glodici

Diferența dintre jurnalist și scriitor

Cu ani în urmă, cineva m-a întrebat cu un aer de superioritate, după o lansare de carte: „Chiar dacă te-au dat afară de la ziar, tot mai scrii cărți?” Am înțeles imediat că nu face diferența dintre statutul de jurnalist și cel de scriitor. Apoi am observat că nu numai acea persoană (mai mult sau mai puțin de bună credință sau snoabă, ori amândouă variantele) face confuzii în ceea ce privește aceste două profesii asemănătoare însă și foarte distincte între ele.

Jurnaliștii sunt profesioniștii și oameni ai literelor care reprezintă populația, făcând dialogul continuu cu sistemul politic, respectiv cu cel public, având ca obiectiv informația exactă a populației și apărarea: drepturilor și libertăților cetățenilor, intereselor comune privind modul de administrare a banilor publici, a democrației într-o țară. Prin statutul lor, ziariștii sunt cei care nu au voie să folosească figuri de stil precum metafora ori comparația în materialele lor și nici un limbaj tehnic care să nu fie înțeles de populație. Este interzisă ficțiunea în orice material publicat, respectiv știre care, deși este o efemeridă, ea trebuie să oglindească istoria reală a aceluia moment. Pe umerii jurnalistului apasă o responsabilitate uriașă, el trebuie să fie scriitorul unei istorii exacte, fără niciun compromis cu eroarea. De asemenea trebuie să respecte legile privind mass media, în totalitate, să acționeze doar pe domeniul public, fără să atingă viața privată a cuiva. Jurnalistul poate fi liber profesionist sau poate fi angajatul unei firme

mass media, specializându-se chiar în anumite domenii (învățământ, sănătate, justiție, cultură, etc.)

Cauzele pentru care jurnalistul este privit cu suspiciune și uneori chiar neagreat ar putea fi multiple. În primul rând el scoate la lumină tot ceea ce se ascunde după aparențele care uneori înșală, cerând transparență totală privind activitatea sistemului politic și public. Teama de a nu se afla unele adevăruri îi fac pe unii să se ascundă, să aibă aversiune față de mass media. Un alt motiv pentru care unii nu simpatizează bresla jurnaliștilor ar fi lipsa de profesionalism al unora care scriu după dictare politică, neștiind că nu se poate sluji la doi stăpâni...

Populația ar trebui să conștientizeze că jurnaliștii sunt reprezentanți ai poporului cărura îi dătează fidelitate, sinceritate și efortul de a da informațiile necesare pentru a lua decizii bune și de a interveni când se fac nedreptăți. Opinia publică trebuie să fie puternică, curajoasă și hotărâtă.

Scriitorul este artist. Este omul literelor care în primul rând are un har și o chemare divină, la fel luptă pentru apărarea intereselor publice și a drepturilor omului, putându-se folosi în lucrările sale de metafore, comparații, ficțiune pentru a sublinia unele fenomene negative din societate în vederea eradicării sau estompării lor. Poate fi poet sau pro-

zator, putându-se exprima liber. El reprezintă conștiința unui popor. „Un scriitor e un om care exprimă în scris cu o liminară sinceritate ceea ce a simțit, ceea ce a gândit, ceea ce i s-a întâmplat în viață, lui și celor pe care i-a cunoscut, sau chiar obiectelor neînsufleteite”, spunea Camil Petrescu.

Snobii și oamenii de rea credință știu că pe jurnalist se pot răzbuna ușor intervenind să fie dat afară de la instituția mass media, dar scriitorul, el este liber, scrie și ceea ce scrie rămâne pentru veci de veci. Și efemerida (știrea de moment) rămâne, undeva în arhive... Pe când făceam unele cercetări pentru o carte pe care am scris-o, m-am folosit cu succes de o știre care m-a edificat privind o nedreptate înfăptuită cu secole în urmă. Iată, deci, ce important este ca redactorul sau reporterul să consemneze cu exactitate derularea unui eveniment.

Atât jurnalistul cât și scriitorul trebuie să apere valorile de bază ale societății: cinstea, dreptatea adevărul. Fiind în slujba binelui vor fi mereu în opoziție cu răul. Ei trebuie să-și aducă aportul și la educarea populației și schimbarea mentalităților nesănătoase, învățând cetățenii să gândească și să-și dezvolte cultura civică. „Natura omului arată că a fost făcut pentru a gândi, a se închina și a muncii. Formarea unui om gânditor, imaginativ, visător, din brutul ce-l conține

omul este una dintre cele mai urgente sarcini ale societății...Orice instituție mare sau mică, faimoasă sau necunoscută, care se dedică muncii necesare și dificile de a-i învăța pe oameni să gândească merită recunoștința întregii rase umane”, spunea A. W. Tozer în cartea sa: „Ridicarea pânzelor”.

Promovarea adevărului este un lucru de bază în activitatea oamenilor de cultură dedicați condeiului. Adevărul este cel mai mare privilegiu și cea mai mare comoară pe care o poate poseda cineva. Dar nu e ușor să spui adevărul într-o lume în care se „poartă” duplicitatea. De aceea s-ar putea să-l coste pe jurnalist sau pe scriitor. „Adevărul este un patron atât de regal, încât ar trebui să-l îmbrățișăm fără să ținem seama de consecințe. Mai degrabă să spunem : Acesta este adevărul. Dumnezeu să mă ajute să umblu în el, indiferent ce înseamnă asta”, a subliniat A.W. Tozer în cartea cu același titlu.

În mod categoric, ambele bresle au ca scop să aducă o schimbare în bine în societate și asta ar trebui să se întâmple. Închei cu un citat de Nicolae Iorga : „Înțelepciunea vieții e simplă: fă ca pe unde ai trecut tu, să fie mai bine ca înainte”.

George Roca

Aceasta este și prima diviziune a limbii unice până la Turnul Babel, amintită în Vechiul Testament...”

„Etnonimele românilor - VALAH - Etimologie ancestrală și areal istoric” este un studiu cu un pronunțat conținut filologic, lingvistic și istoric. Autorul folosește cu precădere metoda pluridisciplinară concomitent cu analiza structurală a elementelor lexicale, depunând o deosebită atenție pe evoluția limbii și a factorilor geoeconomici de-a lungul unei mari perioade de timp.

Revenind la subiectul care a creat această analiză, adică a cea a numelui de „BLACH”, nume neuzual pentru a fi purtat de un nativ german, cu adânci rădăcini strămoșești (cred!) în acele locuri, găsim la pagina 59 a cărții lui Alexandru Pele următorul enunț având numărul 37:

„BLAH. Sub această formă de BLAH, una dintre cele mai vechi, sunt cunoscuți strămoșii noștri de pe Nil, din regiunea Alexandriei, întrucât impozitul fiscal de aici era bazat pe o lege care se numea BLAHON NOMOS, dar și BLACHEN-NOMIUM. /...BLACHON, un derivat arhaic ne indică sensul augmentativ, deci mai mare decât termenul de bază BLAH, așa cum BALATON este mai mare decât BALAT, sau BLASCON decât BLASC, ultimul fiind amintit de Ptolomeu. /...BLACHI ac pastores Romanorum sunt menționați de Anonimus în Panonia chiar la venirea triburilor migratoare ale maghiarilor în această regiune a Dunării de Mijloc. /...Prin urmare, în anul de grație 896 d.Hs. Pannonia era locuită și de români, numiți atunci, dar și mai târziu și cu etnonimul BLACHI. /...O altă țară românească numită BLACHINA este menționată de Godefredus din Viterbium (c.1120), fiind situată în apropierea Constantinopolului. /...Împăratul Ioniță, al Imperiului româno-bulgar, din dinastia Asăneștilor (1197-1207) a purtat și supranumele de BLACHUS. Laurentius Toppeltinus (Töppelt) (1641-1670), erudit sas din Mediaș, în lu-

O privire sinoptică asupra etnonimului „Blach” (2)

crarea Origines et occasus Transylvanorum, spune că în limba sașilor, românii sunt numiți BLAHI (d’BLACH - nostra lingua Dacica). /...numele de BLAH este cunoscut și la aromânii din Balcani, chiar mai târziu când întâlnim numele de familie BLAHAVA, la 1825, de o vechime importantă, acesta fiind compus din BLAH + AVA (tata). /...în Cehia un mare filolog contemporan cu Nicolae Iorga purta numele de Ion BLAHOSLAV. Avem, așadar, adusă până la contemporaneitate această formă a etnonimului BLAH, cu toată împotrivirea preopiniențelor continuității românilor în arealul lor autohton euroafro-asiatic.”

Îmi pun totuși o întrebare, care de fapt mă framantă destul de mult? Cum or fi ajuns „blachi” (vlahi) atât de departe, adică în apropierea Lacurilor Mazuriene, care sunt situate în nordul Poloniei, locul de unde se trag strămoșii domnului Blach? Există trei posibilități: prima - să fi ajuns acolo în urmă cu mai bine de două mii de ani, demonstrând că vlahii au populat multe regiuni ale bătrânului continent. Termenul „vlah”, spune Al. Pele în carte lui: „este mult mai vechi decât apariția în lumina reflectoarelor istoriei a celților, despre care știm încă prea puțin... vechimea acestui termen (vlah n.a.) se pierde în rădăcinile preistoriei, respectiv în faza protolimbii monosilabice incipiente”. Oare o fi adevărată legenda „GEABELILOR”, trib de beduini, care trăiesc pe

Muntele Sinai, în preajma mănăstirii „Sfânta Ecaterina” a căror origine este destul de controversată? Aceștia au trăsături diferite de ceilalți arabi, ba chiar și cuvinte aparte în dialectul lor. Geabelii afirmă că sunt de origine română și se trag din VLAHI! (Aurora Peșan, Valahii de pe muntele Sinai: legendă sau adevăr pierdut?, Revista electronică AGERO, aprilie 2006). Poate la originea cuvântului „geabel” stă o sintagmă, formată din gea+blach=geablah, unde prin ușoare schimbări de pronunție, aproape neobservate pe parcursul timpului, prin înmuiere, se ajunge la geableh, geabeh, sau geabel. Deci prin denumirea dată geabelilor ar putea fi definiți blachi plecați în lume („Gea” reprezentând Pământul). Discutând despre acest caz, nu poate fi valabilă și la subiect teoria lui Alexandru Pele cu privire la limbile meso-semitice sau româno-semitice? Greșesc oare?

A doua posibilitate ne-o oferă Al. Rosetti, care citându-l pe istoricul maghiar Schwarz Zsigmond, spune că paronimul „vlah” ar fi fost transmis restului Europei de gepizi, populație germanică din Dacia, care transmite, zic eu, ar fi influențat inclusiv populația prusacă din nordul Poloniei.

A treia variantă ar fi, că strămoșii domnului Blach, să fi migrat mai recent, din părțile noastre. Se știe că relațiile domnitorilor din Moldova erau foarte bune cu Polonia, ajungându-se chiar până la relații cu țările baltice, cu care au făcut schimburi comerciale, ►

Infinită

Adriana Georgiana Epure

M-aș plimba pe malul mării o viață întreagă.. să uit de tot ce a fost, să nu simt ce este și să nu vreau să știu ce va veni. Să fiu eu și marea, o eternitate. Să o privesc în fiecare dimineață când e rece și tristă, dar și în după-amiezele în care e caldă și desfătă de razele soarelui. Să ascult cântecul valurilor în nopțile în care sunt tristă și să mă regăsesc în el. Să mă plimb desculță pe nisipul inundat de valuri și să mă dezbrac de toate grijile și apăsările. Acolo, unde liniștea se sparge în bucăți de fiecare dată când o lovește câte-un val, unde pescărușii se joacă de-a v-ați ascunselea printre nori și unde soarele răsare mai bucuros cu fiecare dimineață care trece; acolo e un colț de fericire.. o feri-

cire sinceră și cuprinzătoare.. cam cât orizontul. O infinitate de gânduri îmi trec prin minte când te privesc și tot atâtea scenarii fericite la care ai putea fi martoră, dragă mare. Cu toate astea, suntem doar eu și tu, singure, undeva unde, cândva, am fi putut fi ..noi și tu. Așa că, șterge-mi clipele neplăcute cu un val, păstrează-mi vii amintirile și-așteaptă-mă să revin..

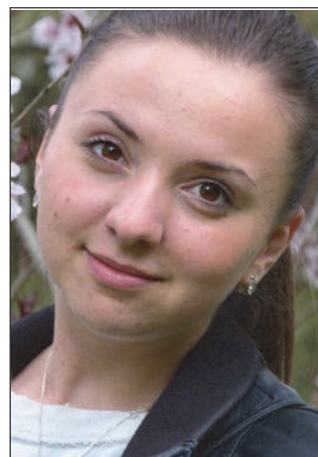
Parfum de amintire

Adriana Georgiana Epure

Pete de cerneală și un ușor parfum de damă a fost tot ce a lăsat în urma ei. Trăgea după ea o valiză mică, dar suficient de încăpătoare pentru toate amintirile pe care le lua cu ea. Pe măsuta din colț stătea uitată o ultimă scri-

soare care spunea așa:

„Nu știu de ce în sufletul meu, încă mai păstrez o speranță că voi ajunge din nou lângă tine.. O speranță care mă face să cred că-ți voi simți din nou degetele împreunându-se cu ale mele într-o strângere fără sfârșit. Poate că ar fi trebuit să mă descotoresc de mult de aceste sentimente care ție ți-au fost de prisos și pe care le-ai aruncat la voia întâmplării, în vânt, odată ce nu ți-au mai fost de folos. Dar mie nu-mi place să arunc la gunoi nici oameni, nici trăiri, oricât de mult i-aș urî. Așa că am păstrat și speranța ta, undeva, într-un colț de mine, gândindu-mă că poate, te vei întoarce și vei dori să facem două din una.. Că poate vei spera din nou lângă mine, așa cum făceai odinioară și vei fi așa cum te știu.. Încă nu știu ce să fac cu ea, acum că tu nu mai ești. Poate o pierd pe undeva, sau o rățăcesc printre

poze vechi și amintiri. Da, mi-ar plăcea să nu mai știu pe unde este, măcar pentru o perioadă să-mi dea pace, să nu mai ardă înăuntrul meu, dorindu-și să te întorci și să-mi aduci lumea la normal. Ea arde mocnit, ca o flacără de veghe și va continua să ardă, până când mă voi vedea cu tine pe o bancă, într-un parc, împărțindu-ne bătrânețile, așa cum mi-am dorit din prima clipă în care te-am cunoscut..” Ușa se închise cu un scârțâit prelung... În aer încă i se simțea parfumul: parfum de amintire.

► importând chiar tactică de război și influențe inclusiv în construcția de cetăți (vezi lucrarea mea „Dezvoltarea arhitecturii în perioada de domnie a binecredinciosului voievod Ștefan cel Mare și Sfânt”, capitolul „Construcții de apărare”). Posibil că traficul s-a făcut în ambele sensuri și în acest caz un oarecare Vlah sau Blah a ajuns să se stabilească în acele locuri. Apoi schimbarea din Vlah sau Blah în Blach a fost ușoară datorită influențelor impuse de limba „germanică”, limbă cu o accentuare mai dură, în care pronunțarea cuvântului Blah ia forma Blak sau mai palatizat, Blach.

O altă întrebare care mi-o pun! Nu erau acești blachi diferiți de rasa germanică? Nu erau puțin mai închiși la culoare? Nu cumva erau numiți și „Blacki”, adică negri? Nu de-acolo își trage originea cuvântul

englezesc „black”? Dicționarul etimologic al limbii engleze ne demonstrează că așa este! Ba mai folosește pentru definirea noțiunii de negru și varianta „blah” importată (sic!) din Old High German (vezi Merriam-Webster Dictionary, G. & C. Merriam Company Publishers, Springfield, Massachusetts, USA, 1966, pg. 87). Încercând să tăiem firul în patru, ne punem în trebarea dacă grupajul onomatopeic englezesc „Blah, blah, blah” nu își trage cumva originea, nu din instabilul cuvânt spaniol „hablar” ci de la porecla dată acestor oameni negricioși, adică a blackilor (blachilor, sau blahilor), sau mai precis din persiflarea pronunției repezi a vorbirii acestora, care neînțeleși de către anglo-saxoni, erau luați în derâdere că limba lor este un fel de „blah, blah, blah”!

Oare acest domn Blach nu este

cumva brunet, cu un ten mai închis la culoare decât germanul acela „blond”, ca spicul grâului și la păr și la piele, pe care îl știe toată lumea? Interesant este faptul că și regretatul scriitor francez de origine română, Virgil Gheorghiu, în romanul său „Ora 25” îl prezintă pe personajul principal Ioan Morit (Johan Moritz, interpretat de Anthony Queen în filmul cu același nume), un țaran originar din creuzetul multinațional al Transilvaniei, incert ca naționalitate, care pe parcursul cărții se metamorfozează din român în evreu, apoi în maghiar, ca până la urmă să fie declarat cu mare tam-tam de expertul lui Hitler cel mai autentic reprezentant al rasei ariene, cu toate că acesta are înfățișarea unui „german” brunet, cu trăsături închise la culoare și total diferit de neamțul de rând! Deci în concluzie, de ce nu ar putea fi și Her W. BLACH, un VLAH, sau un ROMÂN?

Magdalena Albu

Încrederea în Biserică privită ca instituție administrativă se prea poate să fi scăzut, după cum ne glăsuiește apodictic concluzia ultimei sondări sociologice întreprinse, având în vedere anumite atitudini imorale ale slujitorilor săi și seria de taxe percepute de aceasta pentru servicii religioase diverse aduse comunității. Încrederea însă în Biserică gândită din perspectivă sacră, teologică nu numai că nu a scăzut absolut deloc, dar este mai mult decât elocvent la nivelul întregii societăți contemporane faptul că aceasta a sporit cu asupra de măsură întru totul. Iar exemplele sunt varii și nenumărate în această direcție complexă.

Dacă aruncăm o privire înapoi în istorie, constatăm că la fel s-a întâmplat, de fapt, în mod constant în trecut și tot așa se întâmplă, iată, și acum, la început de secol postmodernist XXI, când necesitatea avutului natural al altora pentru dezvoltarea economiei interne a altui stat îi determină pe unii să „nască” pr-istic diverse situații cu un caracter aparent conflictual - și amintim aici îndelung pomenita „agresiune simbolică” asupra minorității maghiare din România ori cea a contestării vehemente a predării religiei în școli. De fapt, nici nu ar trebui să încerci o prea mare mirare asupra unor asemenea „episoade” cu regie nespecificată pe afiș, care întotdeauna ascund în spatele lor adevărata și

Civilizația distrugerii (2)

Realitatea din spatele realității

unica formă a realității propriu-zise comparativ cu aceea scoasă la vânzare mediatic în spațiul public actual (dacă privim la fantastica viteză de extindere a unui anumit subiect relevant sau nu la nivel local și internațional, dar și la metoda de interpretare a acestuia în cheia distinctă a diverselor mașinațiuni perverse din perimetrul vast al vectorilor de comunicare existenți), atâta vreme cât am avut de-a face, în mod sistematic din 1990 încoace, cu fixarea în puncte de primă decizie managerială a unor persoane pentru care nici viața, nici moartea, nici familia, nici onoarea, nici demnitatea și nici nimic altceva nu prezintă vreo importanță oarecare în sine sau vreo semnificație pe măsură.

Unde se va ajunge în viitorul apropiat?!... Nu mi se pare deloc o piatră grea de încercare pentru activitatea rațiunii omeleşti. Dimpotrivă. Cel mai bine a explicat însă starea prezentă de lucruri acad. Zoe Dumitrescu Bușulenga nu cu foarte mulți ani în urmă. Și insist pe lungul citat al distinsului eminoscolog, tocmai fiindcă acesta reprezintă o fină analiză de ordin critic a ceea ce numim „a fi-ul” sui-generis al găunosului nostru timp postmodern. „Eu

am niște aprehensiuni în legătură cu soarta noastră viitoare destul de apropiată, mărturisirea cu sinceritate autoarea volumului „Mihai Eminescu”.

Foarte multă lume spune că sunt bigotă sau că am o viziune care nu mai corespunde dezvoltării științifice și tehnice contemporane. Această dezvoltare ne-a adus aici fiindcă știința s-a prelungit în tehnică. Știința este pozitivă, dar tehnica devine dăunătoare. Descoperirea științifică este un câștig enorm, în timp ce derivațiile tehnice pot deveni nocive. Toate lucrurile astea, clonările, fertilizările în vitro sunt niște monstruoșități. Copii cu mame bătrâne, la 67 de ani... În felul acesta se lovește nu numai în spirit. Descoperirea științifică este urmarea unei inspirații divine. Lucrurile tehnice, nocive, vin de pe urma mititeilor încornorati. De ce cred asta? Mântuitorul spunea despre semnele care o să preceadă finalul: vor fi semne cosmice, în stele, în lumină, vor fi cutremure îngrozitoare, vor muri oameni de furia valurilor. Și mă uit la ce se petrece în lume. Păcatele ne covârșesc și nu ne mai poate apăra nici Iisus. Ce se spune în Scripturi este adevărul. Un om de știință spunea că, după nenorocirea din

Asia, axa lumii s-a schimbat. Mă tem că suntem în preajma sfârșitului. Am uitat verticala, ne-am întins pe orizontala profitului, ne-am năclăit în mocirla materiei. Spiritul nu mai este în noi. Suntem numai o poftă a trupului... Sau a banului... De aceea românul spune că „banul e ochiul dracului”. E o veche zicală și e adevărată. Te dezumanizează. Sunt atât de îndurerată de spectacolul contemporan, încât greu mă pot despătimi, privind cu indiferență împrejur. Mă uit la oameni cu dragoste, dar văd mulți oameni lipsiți de milă, cei care au mașini de miliarde și pe care le schimbă frecvent, dar nu ar da un leu săracilor... Sau pentru refacerea unei biblioteci, a unei case memoriale, a unei biserici... Iar asta înseamnă să-ți pierzi sufletul, a pierde iubirea pentru aproapele tău, pentru tot ceea ce este creație, spirit. Peste tot auzi manele... niște orori. Apoi lipsa de cuvință; noi eram un popor cuviincios, iar acest cuvânt a dispărut din vocabularul nostru. Există în noi acest impuls de vulgarizare, de injosire. Suntem cufundați în mlaștina materiei. Avem ce merităm, din toate punctele de vedere.”

Despre metafizica Cuvântului în romanul Frații Karamazov de F. M. Dostoievski (2)

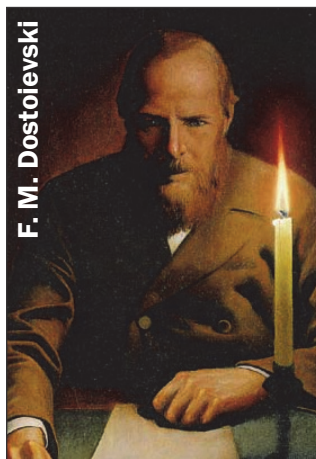
Stelian Gomboș

Nemulțumirea cardinalului este aceea că, nu a reușit să-și desăvârșească planul: „Noi am primit de la el Roma și spada cezarului, decretându-ne stăpânitorii pământului, singurii lui împărați, deși nici până în ziua de azi n-am apucat să ne desăvârșim lucrarea începută.”

Când cei „o sută de mii” (clasa conducătoare melancolică de sacrificiu ce va diriguia umanitatea de mâine formată din milioane de sclavi-copii), vor ajunge să stăpânească globul, și de abia atunci se vor gândi și la fericirea oamenilor: „o fericire pe măsura unor nevoi nevolnice.” În concluzie, descinderea necanonică a lui Iisus Hristos nu poate decât să tulbure lucrarea inchizitorilor. Pentru aceștia, venirea Lui este nedorită, inoportună și nelegitimă. El nu trebuie să mai adauge nimic la „cele mărturisite cândva” pentru că a încredințat conducerea turmei bisericii, papei, inchiziției. „Nu te iubesc!”, îi spune nonagenarul în timpul monologului său amenințându-l din nou în final că a doua zi îl va arde pe rug. „De ce mă privești în tăcere cu ochii Tăi blânzi, convins că dreptatea este de partea Ta?” - călăul nu face al-

tceva decât să se justifice în ochii victimei sale. Și cum se întâmplă adeseori, cel care se justifică își trădează dilemele, incertitudinile, pare neconvincător.

Părerile teologilor sunt împărțite. De pildă Nicolae Berdiaev și Nichifor Crainic mențin ideea că ateul Ivan face apologia lui Iisus Hristos, de pe poziția bisericii ortodoxe. Romano Guardini, de pe poziția bisericii catolice este de părere că „Hristosul lui Dostoievski este un fals eretic”(8): „Figura lui ne mișcă dar ea rămâne pur imaginară și nu duce la nimic. Tulburarea pe care o creează naște perplexitate și se consumă în disperare.”(9) Pentru unii exegeți ai operei dostoievskiene, victoria aparține Marelui inchizitor (adică vorbirii), pentru alții tăcerii (lui Iisus Hristos): „Tăcerea lui Hrist, muțismul lui blând conving și influențează într-un mod mai hotărât decât întreaga forță de argumentare a Marelui inchizitor.”(10) O tăcere despre care se poate spune că este plină de „aurul” Evangheliilor, o tăcere saturată de Cuvântul întrupat se opune aici cuvintelor. „Și Cuvântul s-a făcut trup” afirmă evanghelistul Ioan (11) sub semnul căruia se găsește întreaga

morală a romanului „Frații Karamazov”. Discursul rostit este contrariat de discursul revelat. Tăcerea lui Iisus din poemul karamazovian este celui care a spus totul. Absența cuvântului lui Iisus este tocmai revelația întrupării Sale, El însuși fiind Cuvântul.

În finalul poemului, ostatecul „sărută blând buzele ofilite ale bătrânului de nouăzeci de ani”. Sărutul – explică Ivan lui Aleoșa- „este singurul lui răspuns”, la monologul cardinalului. Sărutul acordat de Iisus Hristos – pecete a unei posibile absolviri - arată că inchizitorul „cu inima îndurerată”, cuprins de o sublimă melancolie, nu este totuși o ficțiune, cum înclină să creadă Aleoșa. „Conștient și îndurerat de eroarea acțiunii sale Marele inchizitor rabdă povara suferinței și își asumă perspectiva damnării în numele iubirii de oameni.”(12).

Reacția cardinalului față de „răspunsul” prizonierului său (un sărut pentru un rug) este surprinzătoare: el tresare și o puternică emoție i se trădează în tremurul colțului gurii, după care îl eliberează pe captiv. Reacția arată că urma vechii învățături nu s-a șters cu totul în sufletul fostului discipol, că prozelitul satanei nu este complet imun față de Iisus Hristos. Teologii Nicolae Berdiaev și Nichifor Crainic sunt de părere că personajul lui Dostoievski este „imoral” fie numai și pentru faptul că „în inima lui, în conștiința lui a putut să se împace cu ideea că „este indispensabil să arzi oameni.” Marele inchizitor a trecut de partea diavolului dar nu pe față. Pactul său cu satana este un secret bine ascuns sub „odăjdii fastuoase” ale solemnităților religioase sau de „vechea lui rasă călugărească

► făcută din pânză groasă”, purtată în zilele contactului cu supușii. Marele filosof creștin rus speculează atitudinea cardinalului, care prin întortocheata ipocrizie a demersului său ia chipul lui Antihrist: „principiu nou, rafinat și seducător ce apare întotdeauna sub înfățișarea binelui.”(13) Sistemul catolic al cezaro-papismului, ce preface Biserica în stat, este pentru Dostoievski, unul dintre chipurile duhului Marelui inchișitor. De-a lungul destinului său istoric, creștinismul a fost mereu supus ispitei abdicării de la libertatea spiritului. Taina libertății creștine este taina Golgotei și a Răstignirii. Crucificarea se adresează libertății spiritului uman. adevărul divin s-a ivit în lume smerit, sfârșit și răstignit de puterile acestei lumi și, astfel s-a confirmat libertatea spiritului. Taina Golgotei înseamnă taina libertății.

Feodor Dostoievski rămâne credincios adevărului Răstignirii, religiei calvarului, adică religiei libertății. El devine astfel contemporan cu Iisus Hristos. Dominarea teocrației papale și periculoasele ei erezii sunt de domeniul trecutului. Viitorul stat al Marelui Inchișitor nu este legat de catolicism, ci abundă de ateism și materialism. Socialismul este supus celor trei ispitiri refuzate de Iisus Hristos în pustie; renunță la libertatea spiritului în numele fericirii și liniștii milioanelor de

oameni. Marele inchișitor se simte ademenit de răul care a luat chipul binelui. Ispitirea antihristică apare atunci când omul ajunge în drumul său la capătul dedublării. Destinul omului se manifestă în conflictul unor principii polare divino-umane și umano-divine, hristice și antihristice.

Cardinalul nu este însă numai unealta, în plan metafizic a creatorului său, dar și ipostaza lui superioară, imaginea potențată a unei părți din el. Berdiaev îl consideră pe bună dreptate cel mai teribil ascet al ateismului (14). Deosebiriile dintre autor și personaj sunt evidente. Astfel Ivan tratează cu un drac de duzină, pe când Marele inchișitor tratează direct cu satana! Concluzia pertinentă ce decurge din această configurație este că, tot ce se întâmplă în poem poate fi rodul unei stări patologice(boala, delirul)sau un alt coșmar: „coșmar în coșmar”(15). Problematika coșmarului propus de Berdiaev este următoarea: Ivan suferă un dublu coșmar(acele al Marelui Inchișitor și al diavolului), pe când coșmarul cardinalului îl reprezintă persoana lui Iisus Hristos. În imaginea sublimă cu referiri apocaliptice întâlnim deznodământul destinelor pământești ale omului. Unul din exegeții operei dostoievskiene, Rozanov, trimite la un final apoteotic al Legendei - în ea „este plânsul lui (al omului) amar, când, pierzându-și in-

ocența și fiind părăsit de Dumnezeu, omul a înțeles deodată că de acum este singur cu slăbiciunea sa, cu păcatul său, cu lupta luminii și întunericii în sufletul său.”(15)

Despre sensurile libertății dostoievskiene

Dostoievski este cel mai mare metafizician rus, în care ideile joacă un rol esențial. Toate ideile sale sunt legate de destinul omului, de destinul lumii și al lui Dumnezeu. Se poate spune că, întreaga creație a lui este un adevărat ospăț al cugetării. Cei care s-au apropiat de el au găsit multe puncte de vedere în care scriitorul rus a fost caracterizat în primul rând ca reprezentant al „umiliților și obidiților”; apoi un „talent crud”, proorocul unui nou creștinism; unii s-au interesat de „omul din subterană”, alții l-au luat înainte de orice, vestitorul ideii mesianice ruse. „El este tipic rusec, geniu rus până în străfunduri, cel mai rus dintre marii scriitori naționali și, totodată cel mai general-uman ca idee și tematică.”(16) Pentru Dostoievski tema omului și a destinului său, înseamnă mai presus decât orice, tema libertății. Destinul omului, tribulațiile sale, se definesc prin libertate. Libertatea tronează în centrul concepției dostoievskiene asupra lumii. Scriitorul rus cercetează destinul

omului lăsat în libertate. Îl interesează doar omul pornit pe calea libertății, destinul său în libertate și libertățile din om.

În concepția lui Nicolae Berdiaev și a lui Nichifor Crainic există două feluri de libertate: libertatea primară și libertatea finală.(17) În libertatea primară îl întâlnim pe Adam, iar în libertatea finală pe Iisus Hristos. El dă omului libertate, dar omul trebuie să-L accepte liber. Este exact ce Marele inchișitor îi reproșează lui Iisus Hristos: „Tu ai dăruit omului iubirea slobodă pentru ca el să vină slobod la Tine, fermecat și cucerit de Tine.” În această adoptare liberă a lui Iisus Hristos constă calitatea de creștin fiindcă sensul actului credinței este un act de libertate. Iar ea nu se poate identifica cu binele, cu adevărul, cu desăvârșirea. Binele liber, singurul bine care există, presupune libertatea răului. Berdiaev este de părere că în aceasta constă tragedia libertății lui Dostoievski.(18) Aici se ascunde taina creștinismului – o adevărată dialectică tragică. Lumea catolică s-a lăsat sedusă de libertate, a înclinat către negarea libertății, spre abolirea libertății credinței și a conștiinței. Rugurile Inchișitoriei au fost martore ale acestei tragedii ale libertății, a greutăților de a găsi o soluție pentru conștiința creștină luminată de strălucirea lui Iisus Hristos.

Va urma

Propus de A.C.

În fiecare zi când cer cet ează mai atent pereții bisericii, părintele Lucian Petcu descoperă ceva nou, chiar dacă e vechi aici, slujind de mai bine de zece ani. Astăzi, de pildă, tocmai a descoperit că trei scene pictate pe pereți diferiți sunt, de fapt, unite între ele, printr-un anumit tip de simetrie. Iar ieri stătea mut în contemplare, pentru a mia oară, în fața scenei despre omul modern și greșala lui fundamentală.

“Îl vedem pe înger, chemându-l pe om din cer: Sus, totul este gata! Veniți la cină! Iar omul îi răspunde nepăsător, așezat comod pe fotoliu, cu telefonul la ureche și soția (frumoasă, fardată, aranjată ca un manechin) aducându-i tava: M-am însurat, mi-am rotunjit țarina, mi-am cumpărat cinci milioane de cai putere, caut locuință pe altă planetă, așa că, rogu-te să mă ierți, nu pot veni. Nu mai avem această preocupare. Iar îngerul îi răspunde: Le-ai câștigat dobândind lumea toată, dar ți-ai pierdut sufletul.

Cu știință ați dezlăn-

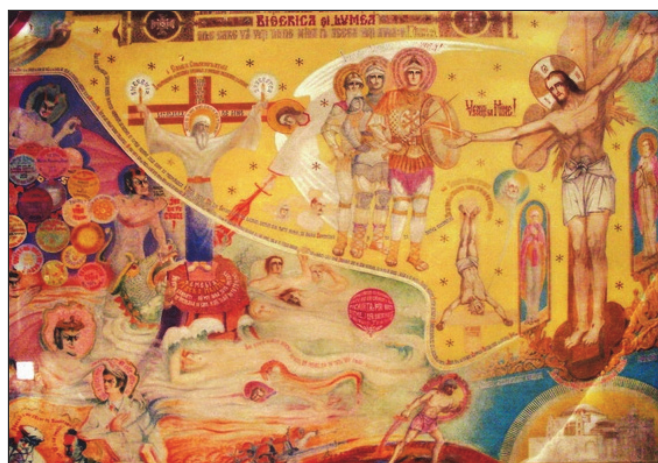
„Codul lui Da Vinci” în varianta românească (2)

Uluitoarele mesaje de pe pereții bisericii Drăgănescu

țuit cataclismul stihilor asupra voastră. Așa vă trebuie, ați început sfârșitul lumii!”, zice preotul.

Știe pe dinafară scena, o visează, dar de fiecare dată când o pri-

oriunde, pot cumpăr trenuri în orice țară, pot vedea la televizor orice colț al lumii, pot comunica la telefon oriunde în lumea aceasta, deci stăpânesc întreaga lume. Nu ne mai interesează,

vește mai înțelege în plus ceva care i-a scăpat ieri: “În mod ciudat pentru pereții unei biserici, scena mai cuprinde și navete spațiale, telescoape și antene parabolice. Mesajul omului modern, al nostru, al tuturor în esență, este următorul: am ajuns să mă pot bucura de întregul pământ, pot călători

vrea să spună el, preocupările spirituale, duhovnicești. Noi vrem să trăim cât mai bine și mai mult pe acest pământ, să avem parte de confort, de plăceri și de o viață cât mai ușoară.

Caut locuință pe altă planetă se referă, poate, și la sondarea cosmosului cu aceste telescoape care apar în pictură. În-

vătătura este că mai întâi ar trebui să-l căutam pe Dumnezeu și abia apoi să învățăm să stăpânim tehnologia și pământul. Le putem face pe amândouă, dar niciodată rupți de Dumnezeu”.

Pe un alt perete, aproape de sus până jos, părintele a înșirat gândurile diavolului, inscripționate fiecare în câte o bulă. Ciudat, cele mai multe se referă tot la evenimente și idei vehiculate în prezent. De pildă: “Aici, pe pământ, e raiul și iadul. Drogul vă deschide porțile balamucului”, “Vinde-mi yoga, spiritism, magie”, “Nu este suflet, nu este diavol, totul e biochimie”, “Știința are ultimul cuvânt”, sau “Oamenii l-au creat pe Dumnezeu”.

Dar curioșilor obișnuiți să cer cet eze pereții cu privirea cele mai interesante li se par două idei -ispită foarte actuale prin ironia lor. Și ele, zicea părintele, vin tot de la necuratul: “Bine faceți că credeți, însă nu vă grăbiți cu pocăința. Mai aveți vreme: la bătrânețe. Până atunci, trăiți-vă viața!”. Și “Veniți la mine! Vă dăm atâta libertate cât să vă puteți și sinucide, dacă vreți”.

Poeme de Lelu Nicolae Vălăreanu (Sârbu)

devine cuvânt înălțător
deschizând porți albastre,
ochii închiși vor vedea
misterul nașterii în care cred.

Drumurile se nasc mergând

Trecerea prin universul luminii
Lasă o dără subțire prin trup,
tu rămâi o călătoare
zămislești sămânța în miezul unui fruct,

partea care reînvie lumina fugară
devenind unul din altul același...

Respiri reversul din lucruri
pană în măduva cuvântului rostit

unde auzul ajunge obosit
printr-un tunel de sare
în care râuri de strălucire nu încap.

Doar oglinzile destinului se desprind,
drumurile se nasc mergând
și niciun biruitor
nu-și rostește numele
ci pe al Dumnezeuului său...

Flux boreal

La o vioară de sticlă
lumina vibrează pe corzi,
în sunetele-i coapte plutesc
liniile curbe și moi ale gâtului.

Femeia-și revarsă lăuntricul sonor
de mă credeam norul ei de cuvinte,
poemul repetat în memorie
rămas încrustat în auz.

Pe hârtia tăcuă
simțeam litere alunecoase
odată cu nisipul cernut la țărm
pe plaja cu golul din femei înflorind.

Turnurile înclinate
adăugau zâmbete la stele,
un flux boreal
rece se stinge

neîmplinit.

Cum se naște cântecul

Umbre înghețate-n dansul lunii,
antomele...
păsări cu cerul smuls din aripi,
femeia departe cu mirosul de busuioc
al părului pe umerii gândurilor mele.
Iluziile casei, dorințe rătăcite,
noduroase însemnări de cuvinte,
distilierii de vise, ceasuri de întâmplări
de care ne separă un arbore ireal,
simbol al timpului respirând viitorul
și râul, malurile sale opulent încărcate
prin care înnoată femeia să ajungă la timp.

Cineva-mi toarnă-n cuvinte efuziuni florale,
cineva le umple cu mirosul femeii grăbite
sculptând un lanț de clepsidre
prin care nisipul se mișcă aidoma valurilor.
Zile și nopți se scad și se adaugă
pană în cilpa când ne vom întâlni
hrănindu-ne din cuvintele frământate,
atunci se naște cântecul în somn.

Numai umbra

Cum presimte ruina
cuvântul dispare,
haina aceea care îmbracă sufletul
a rămas fără nasturi
niciodată cusuți,

în inimă
un gol imens.

Numai umbra
dedublată în om
umblă desculță pe drumuri,

pe cer un curcubeu
între două singurătăți.

Scos de sub pietre

Stă mai mult decât trebuie în propria
groapă
pe dunga orizontului,
de la început e șarpele care se urcă-n pom,
se duce târâș prin iarba fiarelor uscată.

Sunetul clapei pianului
în dezacord cu restul
mi-a spânzurat
cumpăna fântânii și ciutura,
m-a aruncat în umbra umbrelor

printre putregaiuri,

să-mi strig involuntar nemulțumirile
și să-mi descarc sufletul
bolnav ca o vioară fără strune.

Regina nopții

Noaptea și-a ales regină o floare
încăunată,
înflorită și visătoare,
în tronul de plumb al întunericului.

Bărbații își caută regine
cu glezna subțire legată de aripi,
rămân să privească zborul
pe care nu-l mai ating
decât cu gândul.

Timpul schimbă coroana, ruginește,
se pierde printre obiecte
împreună cu halucinațiile vechi
retrase în vorbe uitate.

Ce să spun despre ceea ce se coace
în inima de vultur
de pe munții bătrâni și erodați,
de atâta tristețe.

Când timpul trece ca un mire
în fiecare zi altul,
scapi alungat de iluziile vârstei
pedepsit de femeile verii
cu singurătate.

Templul de meditație

Când suferința nu prinde
durerea se purifică

am simțit bucurii zidite și înalte
cîutând înțelepciunea
în logosul naturii tăcut,

răscolind prin istorii neființa
cât nu știu să înțeleg.

Un gând de care mi-e teamă
e să nu mă duc
pană înțeleg filonul poporului meu

căutând templul de meditație
cu altarul de rugă luminos.

Aici și ascunsul respiră în afară

Herge

Paul Leibovici

Lectura unei cărți a lui Herge a fost din totdeauna o vastă plăcere. Personajele sale în frunte cu Tintin m-au purtat pe aripile visurilor, aventurilor celor mai îndrăznețe. Când încă picioarele mele nu călcașeră îndepărtatele drumuri ale Chinei și nu îndrăznisem, nici măcar cu gândul, să poposesc în Africa, Herge mi-a deschis calea.

M-am despărțit de marele caricaturist, desenator și autor al numeroaselor cărți de aventură acum douăzeci de ani.

Era o pierdere fizică a unui prieten dar, nu și a operelor sale.

Conservând într-un muzeu, republicând opera sa pentru a fi cunoscută, gustată și apreciată de tinerele generații Herge a rămas clasicul autor a unor povestiri a căror limbă grafică a fost și a rămas unică.

După două zeci de ani de la dispariția sa fizică, Herge, care și-a inventat numele publicistic prin inversarea literelor ade-văratului său nume George Remi, este și azi plin de vervă, poezie și rămas un clasic celebru printre creatorii celei de a 9-a artă.

Este singurul autor al „benzilor desenate” căruia i s-a construit un muzeu demn de personalitatea sa, în Belgia.

Opera sa a devenit obiectul unei imense exegese realizate de către filosofi, artiști și de psihoanalisti.

Herge a lăsat o imensă moștenire în urma sa: 80 de cărți publicate până în ziua în care penelul său n-a mai putut să tragă acele linii care ne-au permis, nouă lectorilor, să parcurgem drumuri nebătute.

Herge a inventat gramatica benzilor desenate pe care le-a pus în aplicare cu ajutorul colaboratorilor săi. El a devenit cu timpul un mare desenator, un tipograf de mare talent, un virtuos povestitor și un arhitect narativ.

Din punctul meu de vedere am răma pentru totdeauna un copil căruia-i place, îl interesează povestirile aventurilor eroilor săi.

Valoarea unui original Herge, precum „Tintin în America” a fost evaluat la un milion și cinci sute de mii de euro.

Filosoful Michek Serres a declarat, „Herge a fost unul din marii gânditori ai sec. XX”.

După moartea sa, succesul „benzilor” a fost de-a dreptul uimitor.

Intrând într-o librărie din Tokio, a cărei tradiție este ca cititorii să aibe posibilitatea de a citi în condiții optime cartea preferată, am putut observa tineri care citeau, urmăreau plini de interes aventurile de pe „Benzile desenate” a căror erou era Tintin.

În paralel cu recitirea unora din „benzi” urmăresc și tirajul operelor sale, după douăzeci de ani de la plecarea sa dintre noi. Cifrele tirajelor și a limbilor (77) în care se editează, e de-a dreptul uimitor!

Printre albumele din prima perioadă a creațiilor sale putem cita, „Tintin și Picaros; Jo, Zette și Jocko” sau Quick și Flupke.

Herge nu a avut copii. Prietenia cu Fanny, o femeie din anturajul său, a început din anii 1950. Era doar o colaboratoare și o coloristiciană a Studioului Hertage.

„Ea la însoțit într-o epocă în care Herge a fost în plină putere creativă; prezența lui Fanny a fost remarcată în cercurile de intelectuali, scriitori, pictori”.

În anii '70 a lucrat la un album a cărui acțiune se petrecea în mediul artelor contemporane.

Fanny Remi nu a acceptat să retipărească un album postum a Studiourilor Herge, „Tintin și Alph”, dar care va apare în 1986, în alb-negru.

Foarte mulți dintre

eroii benzilor desenate precum: Lucky-Luke, Alix Gaston Lagaffe și Blakesau Mortimer au fost reluați și sunt prezenți în librării.

„A relua un Tintin este dificil, dar Herge a construit o operă foarte personală, subliniază M. Peeters. El a introdus dimensiunile autorului în lumea Benzilor desenate”.

Editorul Casterman, care a însoțit creațiile Herge încă din anul 1932, publicându-i albumele; Fondatia Herge, o asociație creată în 1986 girează arhivele și asigură protecția operelor; societatea Moulinsart se ocupă de exploatarea comercială.

Două personaje din operele sale Tintin și Haddock sunt comercializate ca reclame a unor produse precum, „Marșul spre lună”, fetișul arumbaya din „Urechea ruptă” și Submarinul profesorului Turnesol în Comoara lui Rackham cel roș.

Herge a acordat licențe de exploatare, ca în perioada clasică. Dar, în anii 1990, Fanny și noul ei soț, Nick Rodwell, un om de

afaceri britanic au decis de a schimba această strategie. pe baza constatării că nu se respectă nici grafica și nici culorile în reproducerea unor anumite firme. Au anulat contractele produselor, au retras licențele.

Astăzi, desenele se reproduc la Bruxelles, precum acele de pe Port-Chei sau obiectele considerate magice din albumele sale.

Începând din 1990, numeroși credincioși ai operei lui Hergel – Benoît Peeters, criticul de artă Pierre Sterckx și scriitorul Albert Algoud sunt apărătorii cei mai convinși ai păstrării integrității desenelor din opera lui Herge.

În Statele Unite albumele sale au fost traduse începând din 1960. Cinematografia a fost cea care a preluat unele din Benzile desenate, căci eroii săi au fost, de la început realizați ca eroi de film.

Încă în 1948 după ce în Franța s-au adoptat unele benzi desenate pentru filmul cu marionete, „Crabul în cleștele de aur”-film care s-a bucurat de succes. Herge s-a adresat studiourilor de la Hollywood, a scris, lui Walt Disney dar aceștia l-au respins.

La sfârșitul anului 1950 Raymond Leblanc, director al jurnalului Tintin, a produs împreună cu societatea Belvision, șapte serii de scurte metraje animate în culori, care au cunos-

cut un adevărat succes televiziv. Apoi, au fost realizate două filme de animație de lung-metraj, „Templul soarelui și Lacul cu rechini”.

În 1960, două începătoare, Andre Barrer și Robert Laffond, de profesie editori, au realizat două filme de acțiune, cu actori profesioniști după un scenariu de Remo Forlani: „Tintin și misterul de la Toison de aur”, iar apoi în 1964 filmul, „Tintin și portocalele albastre” de Philippe Condroyer. Tintin este interpretat de Jean – Pierre Talbot și căpitanul Haddock interpretat de Georges Wilson. Afișul a fost semnat de Herge.

Aceste două filme au avut un mare succes comercial și până azi se pot găsi pe DVD.

Societatea britanică de filme a achiziționat copiile acestor filme.

Herge a recunoscut că eroul său desenat, a fost greu de realizat de un actor, căci unul e a fi conceput pentru desenul pe hârtie și altul e pentru un film cu actori profesioniști.

La începutul anilor '80 Herge la căutat pe Steven Spielberg pentru adaptarea unei Benzi, căci acesta a fost unul din admiratorii lui Tintin.

În anul 1984, după moartea lui Herge, Steven Spielberg a obținut drepturile cinematografice întru realizarea unei producții Herge.

La început, Melissa Mathison, scenaristă - a

muncit la scrierea unui scenariu inspirat din „Tintin în Congo”. Roman Polanski se prezintă pentru a realiza un film dar preferă „Sceptrul de Ottokar”.

Lucrurile au trenat, până ce Spielberg, împreună cu Peter Jackson au realizat „Seniorul inelelor” și „Secretul de la Licorn” prezentat în avanpremieră la 22 octombrie 2011 la Bruxelles.

Spielberg explică întârzierea realizării filmului, deoarece nu a putut realiza costumația, stilul decorului în spiritul Herge. Dar mai târziu James Cameron, atunci când a realizat Avatarul, a reușit să obțină pentru ecran personaje virtuale și astfel peste puțini ani a putut la rândul său realiza un film în spiritul celebrului Herge.

Numai în Statele Unite, filmul, „Tintin și secretul de la Licorn” a fost vizionat de 10 milioane de spectatori, cunoscând astfel un mare succes. Tot Spielberg a realizat și un al doilea film, „Calul de război” prezentat tot în 2011.

Herge la Muzeu.

În orașul Louvain – la Neuve, la aproximativ o oră distanță cu trenul de Bruxelles a fost inaugurat un muzeu Herge, finanțat de Fanny Rodwell. Planurile au fost semnate de Christian de Portzamparc și ne permite să asistăm la, un prim recital al imaginilor”.

În muzeu vom vedea afișele de publicitate rea-

lizate de Herge în anii '30 cât și toate personajele din aventurile lui Tintin.

Deasemeni filme, corespondență, planșe originale. Muzeul evocă relațiile dintre Herge și studiourile de film, scenariul lui Marx Brothers.

Cu toate că muzeul se află în afara capitalei Bruxelles, a reușit în scurt timp să devină cunoscut, apreciat și vizitat de mii de turiști. Tot în muzeu se pot vedea diverse planșe cu desenele originale ale eroilor lui Herge: Tintin în Tibet; King Kong, Vol 747 spre Sydney.

Tradiția lui Herge este păstrată integral. Stilul său – liniile clare, coloristica sa fără degraduri și sensibilitatea sa artistică ne impresionează pe măsură ce trecem de la o planșă la alta. Herge este unul din stâlpii inconturbabili ai benzilor desenate precum scria Enki Bilai.

Jean Pierre Mercier nu a reușit să definească invențiile acestor BD europene dar a subliniat inventivitatea, sistemul narativ, glumele din cel de al doilea plan.

Planșele originale ale benzilor desenate sunt o prezență vie a creației de o viață, a lui Herge.

Opera sa este deschizătoarea unor drumuri pe care tinerii desenați, caricaturiști, povestitori le învață cu rigoare. Personajele din marea Operă a Benzilor desenate, au devenit parte integrantă din Școala desenului.

Octavian Lupu

Într-o zi de toamnă am avut ocazia să disting în iarba de pe marginea drumului o creatură cu totul neobișnuită. De la depărtare părea să fie doar o bucată de lemn aruncată neglijent. Dacă te apropiai, deja detaliile deveneau tot mai pronunțate prin contururi ce semănau cu strițiile conului de brad. Dacă, în sfârșit, ajungeai la cea mai mică distanță, îți era clar că aveai în față suprafața lucioasă de un galben-marونیu al unui obiect cu totul neinteresant. Dar dacă aveai răbdare, puteai să observi mișcarea molatică a unor coarne de melc ce explorau mediul din imediata vecinătate.

M-am aplecat cu atenție să identific natura acestei vietăți neobișnuite, fiindcă din sumarele mele cunoștințe de zoologie, nu știam de existența vreunui melc fără cochilie. De fapt, renunțând la renumita „casă dusă în spinare”, acest gen de melc a ajuns să folosească cu măiestrie tehnica veche a camuflării. Neinteresant pentru prădători, el putea să își trăiască viața mai departe printre frunze proaspăt căzute pe pământ și ierburi suficient de înalte, care să nu permită ieșirea excesivă în evidență.

Cu gesturi calme, câțiva metri mai încolo, am remarcat un alt melc ridicat câțiva centimetri față de pământ în timp ce își lua cina, fiindcă tocmai era seară, hrănindu-se cu

Melcul Cel Anonim și Discreția Înțelepciunii

frunzele proaspete ale unei plante. Oferind o lecție interesantă despre ce înseamnă să fii discret, această vietate își putea duce mai departe viața fără să fie deranjată de cei interesați să o aibă drept ingredient pentru un „fast-food” pe marginea drumului. Bineînțeles, nenumăratele vrăbii din preajmă ar fi năvălit imediat dacă ar fi știut că sub aparențele unui con de brad căzut pe marginea drumului se afla un melc gustos și bun de mâncat.

Această scenă m-a dus cu gândul la o povestire taoistă despre ce înseamnă să ieși în mod necugetat în evidență. Astfel, se spune că un mare învățător se plimba prin pădure împreună cu discipolii săi în timp ce oferea o mulțime de pilde cu privire la natura înțelepciunii. Poteca pe care mergeau a ajuns deodată într-o poiană în care se aflau o mulțime de lucrători forestieri care doborau copaci, îi tăiau în bucăți mai mici și ulterior așezau în căruțe lemnele rezultate.

Multă vreme a privit înțeleptul toate aceste detalii ale unei munci dificile, ce presupunea îndemânare, concentrare și un efort bine direcționat. Discipolii urmăreau și ei, dar fără să înțeleagă exact învățătura pe care trebuiau să o dobândească. Surprinzător,

chiar în fața lor se afla un pom care fusese cruțat de către tăietorii de lemne. De la depărtare părea a fi un copac la fel ca toți ceilalți, dar în realitate exista o diferență semnificativă, însă misterioasă pentru privitori.

În cele din urmă, înțeleptul s-a apropiat de căpetenia lucrătorilor și l-a întrebat: „De ce nu tăiați și acest copac? Nu observ nicio diferență între el și cei din jurul său!”. Imediat acest lucrător experimentat i-a răspuns: „Aparent nu este nicio diferență, însă în realitate, acest gen de copac nu prezintă o rezistență suficientă pentru a fi folosit în construcții, iar dacă îl folosești pentru foc, lemnul său va scoate un fum gros fără să ofere nici un fel de căldură. De aceea, acest pom este complet nefolositor și nu avem nici un interes să ne pierdem vremea să îl mai tăiem.”

Răspunsul primit l-a impresionat pe înțelept, care i-a chemat pe toți ucenicii și după ce le-a relatat povestea acestui pom, le-a spus: „Să fiți nefolositori ca acest copac, dacă vreți să aveți zile îndelungate! Să nu ieșiți în evidență nici prin puterea voastră, care imediat va fi pusă la lucru de stăpâni nemișoi până vă vor epuiza, și nici prin capacitatea voastră de a vă mistui oferind căldură, care în

scurt timp va fi folosită de cei care profită de pe urma celor nechibzuți. Rămâneți anonimi, confundați-vă cu mediul înconjurător, nu ieșiți în evidență, nu fiți „folositori” și așa vă veți putea prelungi existența, iar tăietorii de lemne nu vă vor remarca!”

De aceea, urmărind melcii fără cochilie din iarba mi-am adus aminte de multele situații în care am ieșit „în relief”, fapt ce mi-a atras de fiecare dată probleme nenumărate ce puteau fi evitate. Există o puternică tendință în natura interioară a fiecărui om de a ieși în evidență, de a etala felurile calității înaintea celorlalți și de a crede că ai făcut un lucru bun printr-un astfel de comportament. Dacă privești cu atenție în jur, vei remarca imediat eforturile nenumărate depuse de aproape fiecare persoană pentru a atrage privirile prin gesturi, cuvinte sau vestimentație. Prin eleganță, iar alteori prin vulgaritate, distingi nenumărați oameni aflați în cursa de a deveni lemne pentru construcție sau vreascuri pentru foc. Dar indiferent cât de falnic poate fi un catarg, copacul din care a fost realizat a ►

Luptă în cer

Georgeta Pop

Cerul era senin, de un albastru pur, liniștitor.

Un norișor alb, pufos ca vata de zahăr, torcea ca o pisică albă, leneș și din când în când se liniștea, plutind încetșor. Soarele îi mai trimitea o rază ca o mângâiere, apoi se lasă condus către asfințit mulțumit de căldura pe care o dăruise azi omenirii.

Ca un ritual, același vechi ritual, el plecă la culcare iar împărăteasa Selena, care se pregătea pentru o nouă domnie, încă mai zăbovea în culcușul ei „, Mai târziu, mai târziu, își spunea, că nu se va supăra nimeni dacă mai rămân o clipă”. Micutul nor rămas fără protectorul său, își vedea, totuși, de drum. Nu trecu mult și în depărtări se zări o armată de nori negri de o răutate

ce nu poate fi exprimată.

Norul alb privi în aceea direcție și dădu semne de neliniște. „O stăpâne Ra de ce ai plecat atât de repede?” Suflețelul lui gingaș se strânse numai la gândul că va fi ajuns. Se înfoi, prinse o pală mai puternică de vânt, și o luă la fugă. Dar norii negri se apropiau mai repede împinși de răzbu-nare. Ca o adevărată armată, norii negri se despărțiră. Strategia luptei era un atac pe flancul stâng, pe când grosul armatei urma să atace din plin prin înaintare.

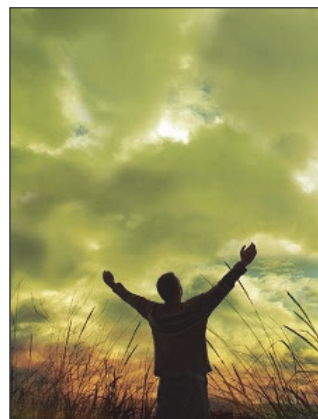
Norișorul alb privi în jos, spre omenire. Oamenii își adunau odraslele pentru a le adăposti, animalele terestre își chemau puișorii la culcușurile lor iar păsărelele își întindeau aripile pentru a-și apăra puișorii. Orice suflet se pregătea pentru furtuna care va urma, era grabă, fugeau din calea naturii dezlănțuite. Chiar și pomii cei mai înalți își scuturau coroanele pentru a se pregăti pentru

rafalele de vânt. Totul dură câteva minute, era ca o simfonie a anotimpurilor.

Sfântul Ilie veni, cu carul său ceresc, pregătind săgețile de foc. Inima norișorului tremura de emoție și frică. Totuși în sinea sa se îmbărbăta hotarat să moară ca un erou, trebuie să fie un erou.

Natura se dezlănțui: vânt, tunete și fulgere, iar norii negri înaintau rânjind, siguri de victoria lor. Norișorul alb lupta eroic să se salveze dar cei negri îl atacau cu înverșunare, încercând să-l înăbușe. Superioritatea și-a spus cuvântul. Zdrobit, acoperit, șters de pe cer, norișorul alb își dădu ultima suflare, încercă încă odată să se scuture de dușmanii săi, dar nu reuși. Un ultim voal alb se ridică din negrul norilor apoi se stinse îndată.

Inamicii sărbătoreau victoria și din negrul lor își vărsau peste pământ stropi grei și reci de ploaie. Dinspre asfințit,

Soarele privi toată lupta dar din păcate nu-și putea ajuta protejatul. Trecuse hotarul dintre zi și noapte, era ceva ireversibil. Două lacrimi căzură din ochii săi și un curcubeu magnific apără, arc în cer, de parcă ar fi vrut ca săgețile sale să ajungă norii negri, care dispărură mărșăluind spre alte tinuturi, apără și astrul nopții.

Somnoroasă, puțin înfrigurată după ploaia rece ce se ridica încet, ocupând locul lăsat de Soare, rotundă, voluptoasă, ca o prințesă enigmatică, luna strălucea în toată splendoarea sa.

„Of, șopti ea, Sfântul Ilie face numai ravagii pe unde trece. Mi-e frig”.

► murit de mult din clipa în care a fost atins de securea tăietorilor de lemne.

Toată această dorință de etalare a calităților reale sau presupuse nu reprezintă altceva decât un joc al deșertăciunii. Ca un melc ce traversează neatent o potecă din pădure, cel care își prezintă „utilitatea” va deveni în scurt timp o marfă ieftină pe taraba negustorilor de iluzii,

care nu au nici un fel de sentimente, ci doar crudul simț al banului ce alunecă rece în portofele reci și lipsite de suflet. Ca un copac ce se ridică falnic peste restul pădurii, cel care se crede mai inteligent decât ceilalți va ajunge o bucată de lemn în construcția unor proiecte utopice sau un mănunchi de vreascuri aruncate în cuptorul sacrificiilor fără rost.

Jocul vieții nu cu-

noaște milă și nu are sentimente, ci numai reguli. De aceea, înțelepciunea melcului ce știe să rămână în iarbă și să preia chipul lucrurilor umile, lipsite de interes, ascunde o mare știință pe care puțini sunt dispuși să o învețe. Dar în timp ce reflectam la toate aceste lucruri, melcul din fața mea s-a făcut nevăzut, iar locul în care fusese doar cu câteva minute înainte nu amintea

cu nimic despre umila sa trecere. Doar o mică bucată de frunză mai grăia despre cineva care se hrănise din ea, deși mai degrabă semăna cu o fărâamă verde smulsă de vânt și zdrențuită sub pașii vreunui animal al pădurii. Melcul cel anonim dispăruse, dar învățătura despre ce înseamnă să fii discret într-o lume crudă mi-a rămas pentru totdeauna în minte.

Ca Un Râu Vorbitor Campanella Sau Cetatea Soarelui Gheorghe Palel

Da! Nu mi-a fost nici temă,
dar nici bine,
stăruitor spre arii luminate,
curajului i-am fost mereu
de-o seamă
în bătaia pentru demnitate.

Și am trecut
prin vremurile-mi grele
ca un culegător de maci prin grâu,
m-am dus firesc
pe firul vieții mele
întocmai ca prin matca lui
un râu.

Sub cerul nopții plin
de policandre
din astre ascultând mesajul lor
treceam peste zăgazuri
în meandre
pe cale către mare, din izvor.

Numele meu?
Tomaso Campanella
„utopic” filozof italian.
„Cugetătorul”, eu am fost acela
nonconformist
monah dominican.

Telesio mi-a fost ca un părinte
spiritual care m-a învățat
din marea-i strălucire de cuvinte
prin nopți și neguri m-a iluminat!

Adeseori în drum spre revărsare
Îmbrățișez câte un verde crâng.
Pe maluri mă vegheau ocrotitoare
sălcii pletoase care veșnic plâng.

Am fost atent la tot spre a-nțelege
cât mai deplin minunile din plai
care m-au inspirat să scriu o lege:
„Legea naturii” în al său viu grai.

Mereu am fost de lut
și cer aproape
învolverat și sclipitor curgând,
îndrăgostit de pajiști minunate
întotdeauna cu natura-n gând.

N-am ocrotit în viața mea trufia,
antiscolastic rațional am fost,
și mi-am întemeiat filozofia
pe-al regulilor din natură rost.

A recepta în simțuri inerția
cronologia în al vieții mers
înseamnă a-nțelege măreția
a ceea ce înseamnă Univers...

Dorința mea a fost ca omenirea
să-nlăture pe veci povara urii
și să-și îndrepte liberă privirea
spre marile altare – ale naturii.

Eu contra asupririlor hispane
m-am pronunțat energic peste tot
și-n contra Inchiziției tirane
condus-am în Calabria
un complot

Iluzia victoriei scontate
până la urmă a fost doar un vis,
trezitu-m-am
cu-o mare nedreptate:
Aproape trei decenii

am fost închis!

M-au torturat zeloși schingiuatorii
numindu-mă „eretic răzvrătit”,
dar eu strivit de bezna închisorii
la razele de soare m-am gândit.

Mi-alcătuiau clipe înălțătoare
deși sortit la moarte, mai visam
un cer albastru oglindit în mare
și-al soarelui adorator eram.

Nu am cerut iertările mai marelui
că nici n-aveam încredere-n acela.
Din bezne am țesut
„Cetatea Soarelui”
și am semnat
Tomaso Campanella.

Înverșunați scolastici din popie
Văzând ce lume luminoasă
am săvârșit
au clevetit că-i doar o utopie
scrisă de-un biet eretic răspopit.

Și dușmănoși
bârfeau încrâncenați
țintindu-mă cu ura lor de moarte
simțind că ei prin timp vor fi uitați
iar eu voi fi nemuritor prin carte.

Le-am ignorat veninul din păreri.
Nu le-am admis otrava,
nici tutela.
Sunt morți de mult
cerniții temnicheri,
eu sunt nemuritorul
CAMPANELLA.

Tomaso Campanella

Stefan Ciobanu

În noiembrie 1924 își începe apariția în România, mai mult decât un ecou întârziat al noilor mișcări literar-artistice europene, ce în mare își consumaseră suflul inițial, revista Punct Revistă de artă constructivistă Internațională. Ieșită încă de la primul număr din tiparele convențiilor tipografice (cum cerea manifestul dada din 1918), revista va fi condusă de Scarlat Callimachi și editată de artistul plastic care va deveni o emblema pentru anii respectivi, dar și pentru cei următori, Victor Brauner.

În primul număr, publicat sub formă de afiș, autorii nu fac rabat de la folosirea noului limbaj al artei cum ar fi: folosirea verbelor ce redau acțiunea și mișcarea (toate clopotele joacă biliard; nu mănânc!), folosirea termenilor sporivi (atențiune domnilor globetrotterul e...) sau ruperea convențiilor în exprimare prin folosirea neașteptată a unui cuvânt ce aduce fonetic cu cel în locul căruia stă (asta îmi este absolut calendar (în loc de necesar), dând o nouă dezvăluire textului, prevestind oarecum tehnica automatismului psihic pur folosită de suprarealism ca literă de lege (cel puțin formal) peste doar câțiva ani. Atât Ilarie Voronca prin micul pamflet oarecum anacronic din care am și citat, dar și Victor Brauner printr-un joc mai mult aluziv decât descriptiv în liniile desenului cu care ilustrează pagina, vor încerca să nu sensibilizeze receptorul, ci să-l pună în fața noilor curenți de trăire artistică ce traversau acele vremuri. Se ridică și în România problema care zguduise deja marile națiuni: trebuie să schimbăm trenul!

Numărul doi se deschide cu Ion Vineanu și Ilarie Voronca, acesta din urmă fiind însărcinat se pare, pe

Revista PUNCT

(1924 – 1925)

Numerele unu și doi: Literatura are nevoie de injecții de refrigerare

lângă răzlețele poezii publicate, cu partea polemică, cea care a adus sarea și piperul numerelor ce vor urma. În acest număr se va duce mai departe indignarea față de lipsa de profunzime a artei contemporane și față de mediocrii artiști autohtoni. Taxele mari pe import, spune înrăit poet I. Voronca, n-au stăvilit aducerea șunței de praga și totuși importul cuvintelor lăsat liber n-a răzbit încă: nici un strigăt larg de peste graniți nu a răzbit până aici, zicea referindu-se la lipsa unui ecou din partea futurismului sau dadaismului (sic!). Doar câțiva autori sunt văzuți ca purtători de lance pe câmpul de luptă proaspăt ivit: Argezi, Minulescu, Adrian Maniu, Bacovia, Urmuz. Până ce acestor nume să li se adauge altele noi, spune în continuare poetul, e nevoie de multă pregătire. În articolul manifest se ridică întrebarea: cum de în fața unor planșe de arhitectură, nimeni neavizat nu îndrăznește să aducă comentarii, dar în ce privește arta, până orice vânzător de galoși își exprimă opiniile? Se înferează lipsa unor cronicari avizați care să ofere publicului sucul gastric necesar pentru noua digerație artistică. Este subliniat faptul că expozițiile lui Marcel Iancu, Maxy și Victor Brauner au rămas sub tăcere. Ilarie Voronca încheie apoteotic: Literatura și plastica nouă cer o sensibilitate și o inteligență aparte(...) Dar orice s-ar spune: în secolul

automobilului și al avionului poate oricine călători cu carul cu boi: noi vom stărui însă să utilizăm avionul.

Mihail Cosma (Claude Sernet) continuă într-un stil dadaist-constructivist, utilizând modelul aleator al îmbinării frazelor (poate chiar căciula dadaistă plină cu decupări din ziare), pe alocuri observându-se o dorință de control asupra discursului. În Binomul cu exponentul de argint autorul face un joc perpetuu de cuvinte și expresii care trec liber din română în franceză, apoi din engleză în gemrană, ieșind la iveală fraze răzlețe cu potențial poetic, precum: semnul de întrebare a fost mai mare la început, sau eu mă elefant tu te elefanți el se elefante.

Stephan Roll (Gheorghe Dinu) folosește aceleași instrumente, în textul său Ficat alb părând un artist care își acordează vioara, scoțând sunete pline de asonanță și neregularitate, diferit de explozivul care va deveni în curând. Totuși, în acest vacarm ideatic găsim scilipiri ale unei dorințe artistice de a se adresa cititorului prin același limbaj nou, de multe ori contradictoriu cu mesajul (vrei să fac o linie dreaptă vreau una perpendiculară vrei să fac un cub vreau un cerc – o să încerc). Așa cum în primul număr Ilarie Voronca spunea Creerul: aici începe rolul meu: ficatul, anunțând partajul față de sentimentalism, prin Ficat alb, Stephan Roll pune deja la treabă pentru prima oară (vezi cu-

loarea alb) acest organ care va împlini funcția de digerație și receptare. Chiar dacă ulterior excesul de cuvinte și expresii străine (sloganuri) folosite atât în proză cât și în poezie va fi abandonat, el nu va fi și negat, fiind văzut ca pe o distilare pregătitoare pentru viitoarele etape avangardiste.

Scarlat Callimachi încheie acest număr printr-un frumos poem ce poate fi luat ca o ars poetica a noii generații. Neguțătorul de gânduri (artistul) șade/strivit de umbrele dughenii provinciale(...) Vinde marfă în funcție de profilul cumpărătorului (nebului, femeii, fratelui, idiotului), la final dezvăluindu-ne că dugheana e a lui/ dar/ el e marele necunoscut/ în eu-l celui ce a târguit/ la el.

La final este prezentată o listă de susținere a revistelor de profil din țară și străinătate, listă ce se va menține pe tot parcursul celor 16 numere. Vedem numele revistelor: Contimporanul, 75 H.P., Der Sturm H. Walden, Merz Kurt Schwitters, De stijl T. van Doesburg, Blok Varșovia, MA L. Kassak, Feuilles Libres M. Raval, Manometre E. Malespine, G. H. Richter Berlin.

Numărul este ilustrat de Marcel Iancu (un portret al lui Scarlat Callimachi) iar printre alți colaboratori își va face intrarea actrița Dida Solomon, sora lui Scarlat Callimachi.

Costin Tuchilă

Pentru că nu mai găsise pe nimeni să-l găzduiască, putea fi văzut umblând prin București cu un pat pliant în spinare. Era Teodor Păcă, poet boem, combatant singaporean de bază, a cărui apariție era primită cu vădită încântare. Singapore era denumirea neoficială a unui mic restaurant bucureștean din Piața Rosetti. Greu de știut care să fi fost motivul pentru care respectiva cârciumă primise un nume atât de exotic.

Din grupul larg de boemi „singaporeni” făceau parte Tudor George, zis și Ahoe, după salutul pe care îl adresa, ca pe un imaginar strigăt de luptă, Leonid Dimov, Florin Pucă, Stan Palanca, Virgil Mazilescu, George Mărgărit, Dumitru Tepe-neag, George Astaloș, înconjuțați de o sumedenie de aspiranți, altfel oameni cu o bună pregătire intelectuală, care aleseseră – sau fuseseră aleși, cine știe – calea frondei, a refuzului de a se supune vreunei constrângeri. Trăiau, majoritatea, de azi pe mâine.

La Singapore reuniunile bahice se prelun-

Teodor Păcă, boemul singaporean

geau până târziu în noapte, până spre dimineață. Locul devenise vestit, era un întreg spectacol verbal, parcă ieșit din timp într-o epocă rigidă, începând cu sfârșitul anilor '50 și până prin anii '70. O oază de libertate, un loc de unde plonjai direct în oceanul fanteziei. Grupul părea imperturbabil, lansa anecdotă după anecdotă, nebunie după nebunie, se bucura sau se mânia, era un fel de stranie izolare într-o viață spirituală utopică, plină de proiecții imaginare, pe care mizeria cotidiană nu o putea înfrânge.

Păcă și Pucă, un poet mai mult decât notabil și un grafician excepțional, formau, la un moment dat, un cuplu inseparabil, rod al purei întâmplări. Sau, poate, se gândiseră că numele lor fiind atât de apropiate și statura asemănătoare, ar da bine să fie văzuți împreună.

Teodor Păcă era ploieștean, se născuse în prima zi a anului 1928, provenea din familia unui ceferist, originar din Oltenia. Fusesse un elev foarte serios, cu multă aplicație în studiul disciplinelor umaniste și al limbilor clasice și moderne; învățase bine franceza și italiana, apoi limba rusă la Institutul „Maxim Gorki”, unde se transferase, prin 1949, după vreo doi ani de Drept. Trecuse drept un tânăr „de perspectivă”, mai ales că lucrase ca stagiar la CFR, avea dosar bunicel, era înscris în Partidul Comunist. Cum însă avusese „inspirația” de a formula câteva păreri critice și de a face observații „revizioniste” la adresa marxismului, mai exact la adresa a ceea ce se înțelegea atunci din doctrina respectivă, fusesse exclus din partid și exmatriculat înaintea susținerii

examenului de stat.

De atunci, nimic nu mai putuse fi reparat în ordinea vieții materiale, pentru care Păcă nu avea, de altfel, nici o chemare. Încercase fără noroc să-și facă un rost, intrase la CFR ca impiegat, suplînise catedre de rusă și română, lucrase ca sortator de piei într-o tăbăcărie, vopsitor, zugrav, electrician. Ajunsese și pe la Medgidia, ca antrenor de box. Era un bărbat voinic, nu prea înalt, cu înfățișare pitorească, rezistent și, zice el într-un poem, plin de farmec: „Păi când intram eu la restaurant/ Muierile veneau ca la stupină/ La orice târfă se făcea lumină// Eram voinic deși nu prea înalt/ Nici astăzi nu mă dau pe-o crâșmă-ntreagă/ Ca mine, când prin șnapsuri dau asalt/ Nu era altul la măsă să tragă...”

Afară de Pucă, ce-i drept, nu prea era altul la fel de pitoresc ca Păcă, un rebel pașnic, care ochea cu îndemânare poanta și găsea, tot cu îndemânare, locul cel mai potrivit pentru a o arunca. Vreme îndelungată, nu se cunoaște să fi avut vreun domiciliu, dormea pe unde apuca, în caz fericit, prin ateliere de pictori. Mai degrabă, sub cerul liber, pe sub poduri, prin parcuri sau, iarăși caz fericit, prin vreun colț de cârciumă. Când își procurase patul pliant, avea motive de mândrie. Publica puțin și bea mult, își recita poemele pe unde se întâmpla să ajungă, spre bucuria asistenței care, ►

Rugăciunea pietrei

Înapoia pământului
se face cuvântul piatră
să strige de mamă
să aibă cine să-i răspundă
nedusă la biserică
femeia se roagă
de moarte să i se facă
copiii mari
pietrele de la hotar
să se desfacă în patru
precum desfăcut e și anotimpul
iarna când umbla
zăpezile desculțe
și Moș Crăciun se face om
copiii mici se joacă
masa nu mai rămâne masă
stă întoarsă să umble
îngerii jur-împrejuru-i
să se umple de bucăți
de carne de apă
din morile care
trag vecernia la cântar
masa să o aiba pregătită

Înapoia urmei

Stă îngerul întors și se uită
Pâinea de pe masă o împarte
În lapte și miere
Laptele pentru oameni
Mierea pentru câinii oamenilor
Setea o adapă cu un izvor
De carne fără apă

Poeme de Luminița Cojoacă

Pașii îi întrec peste dorința crudă
Oamenii când se uită
Laptele se desface de spumă
Rând pe rând îi cunună
Aplauzele se împart
Pentru săraci
Bogații au nevoie de forță
Să miște din loc fericirea
Izvoarele nu se dau de pomană
Pofta de carne se desface
De moarte și priviri
Oamenii nu îi închină
În biserică
Rosturile le petrec
Să aibă ce să pună pe masă

Dinaintea pietrei iarna

Zăpada ninge
Furtuni de viață nouă
Se ridică deasupra morților
Viii au treabă
Împart pâine
La pământ să nu se întoarcă
Veselia e bună de pus pe rană
Viii cumpără cruci
Să aibă ce să dea mâncare
La îngeri
Adapă ochii peste ape să nu se uite

Cum nici Dumnezeu nu s-a uitat
Când a lăsat mortu' să umble
Pe la viii săracilor
La bogați nu se duc
Să ceară mâncare
E rost de dor
Pofta de apă se face
Mâncând mâncarea aleasă
A îngerilor de zapadă nouă
Și viețile se desfac de păcate
Cum crește numărul morților iarna

Adăpostul întrecerii

Se coace iarna
Zăpada așternută peste masă
Împarte crucile
Să aibă și oamenii ce mânca
Rosturile se așează
La porțile dorului
Amarul să nu-i încerce
Pofta de semeni
Să zacă petrecută
Cum și sfinții
Stau petrecuți peste poftel
Adormiților cu fața la Poartă
Ziua se arată senina
Cum e și cerul ales cu
Fapte mărețe
Numele ursitorilor dacă-l strigă
Se desfac morții de carne
Și ochii se prefac că se uită
La marea lumină dată de pomană
Cu fapte cu tot.

► lume rafinată, vedea în el un baladist de cea mai pură stirpe, eventual în tradiția goliardilor, poeți medievali, rătăcitori, care scriau în latină.

Păcă era mereu în căutare de mărunțiș, fără umilință ipocrită. Un confrate îmi povestea că, prin anii '70, la casieria Uniunii Scriitorilor, care era într-un palat de pe Șoseaua Kiseleff, apărea ca din senin Păcă. Saluta respectuos, își plimba în tăcere privirea, nu dădea semne de precipitare. Trecea pe la câte unul și-i spunea la ureche, inva-

riabil: „Dă-mi cinci lei”. Era dispus să aștepte și nu reacționa violent la refuz. Dacă observa o mică reacție de contrarietate, cum că „Nu se cade, domnu' Păcă”, nu ceda ușor. Se apropia și mai mult de urechea respectivului și-i șoptea: „Sss... Il y a des mitocains qui comprennent...” Și puteai să nu-i dai? Cu cinci lei își asigură șnapsul, era o nouă lovitură dată „mitocanilor” și regimului, la care Păcă nu medita defel.

Reușise să tipărească un singur volum, Poezii (1970), cu desene ale „ju-

mătății” sale, Florin Pucă. Scurtă despărțire, volumul îngrijit și publicat de George Astaloș în anul 2000, care conține integrala liricii lui Teodor Păcă (mort la 16 iunie 1978, la București), arată un poet profund, în gust clasicizant, un răzvrătit cu gesturi uneori manieriste, ușor prețios dar fermecător prin atitudinea fals „plebee”, altfel orgolioasă, și prin iscusința prozodică: „Vă las în valea acestei scurte plângeri, –/ Orice sfârșit vestește-un început, –/ Mă duc eu primul – sunt mai priceput,/ Să pun

din vreme șeile pe îngeri.// Zvântați cu zâmbet aripile plânse,/ V-aștept la grajdurile de smarald, –/ Nu vă grăbiți, d-abia-i amiază și cald/ Și eu v-aștept și chingile sunt strânse.// Când veți veni-n amurg sub înserare/ Vom călări frumoși prin elizeu,/ În cavalcadă, pân-la Dumnezeu,/ Descălecând la tronu-i, la picioare.”

Și poate chiar așa, cum rostește cu șoaptă și zâmbet în aceste strofe din Scurtă despărțire, Teodor Păcă a plecat el, primul, să zvânte aripile plânse.

prof. dr. Gheorghe Valerica Cimpoca

**Părintele
Arhimandrit
Petroniu Tănase,
starețul actual al
Schitului Prodromu**

Inundați de însuflețire și pace sufletească, am plecat de la Sfânta Mănaștere Vatopedu la schitul românesc Prodromu. Am preferat Prodromul în locul Marii Lavre, deoarece pentru noi românii, acest schit reprezintă în marea oștire athonită o căpitănie românească de toată nădejdea ce poate lupta alături de schitul Lacul și ceilalți monahi pentru judecata din urmă a neamului nostru. Înainte de actualul schit, pe locul respectiv se înălța doar paraclisul Sfântului Ioan Botezătorul, atestat abia la 1754, când a fost reînnoit de monahul Iosif Hiotul. Acest lucru îl aflăm dintr-o inscripție de pe peretele sudic al bisericii, dar probabil datând încă din secolul anterior. De aici se trage și numele schitului care în grecește prodromos înseamnă „înaintemergător”, iar icoana făcătoare de minuni a Botezătorului, care cu privirea sa încruntată i-a izgonit pe turci la 1821, este cea mai veche dintre icoanele ocrotitoare ale obștii. Pe la începutul secolului 19

În căutarea Adevărului. Muntele Athos - Mister sau Credința pură (4)

**„Ai văzut omul, ai văzut pe Dumnezeu!
Tocmai de aceea în cinstirea sfințelor
icoane nu cinștim lemnul și culoarea,
ci pe cel reprezentat. Tot așa, întâlnind
omul, care este chipul lui Dumnezeu,
cinștea dată omului se ridică la Creatorul lui.
De aceea suntem datori cu cinștea
și cu respectul unii față de alții și nu avem nici
un drept să judecăm pe aproapele”**

se osteneau pe lângă acest paraclis 3 sihastri români (duhovnicul Iustin, cu ucenicii săi Patapie și Grigorie), care cei dintâi au pus de gând să ridice acolo un schit, „ca să aibă și Românii sfânt locaș în Grădina Maicii Domnului, în care să slujească în frumoasa limbă românească”, cerând pentru aceasta binecuvântarea Marii Lavre, care n-a întârziat să vină (1820). Din păcate, proiectul nu s-a putut împlini atunci, ci numai câteva decenii mai târziu, când inițiativa a fost reluată de monahii moldoveni Nifon și Nectarie, cărora Marea Lavră le-a reînnoit aprobarea (1851) și care în 1856 au căpătat și înalta binecuvântare a Patriarhiei de la Constantinopol (Patriarhul Kiril). Domnitorul Moldovei, Grigore Ghica, a sprijinit începerea lucrărilor cu 3000 de galbeni și a dat încuviințare să se strângă ajutoare de la norodul credincios. Așa s-a întemeiat, supus Marii Lavre, schitul care astăzi, restaurat în întregime, cu biserica mare, cu cele trei paraclise (al Adormirii, al Bunavestirii

și al Botezătorului), cu moaștele și icoanele sale făcătoare de minuni (dintre care cea mai vestită este Maica Domnului „Prodromița”), cu impunătoarea clopotniță, cu sinodiconul (sala de reuniuni), cu biblioteca, cu arhondaricul (casa de oaspeți), cu bolnița (spitalul), cu atelierele, cu chiliile și trapeza (sala de mese), cu marea cisternă subterană și cu celelalte acareturi, alcătuieste o lume în sine, după sfânta rânduială athonită, mărturisind exemplar „prezența monahismului și spiritualității românești în Centrul Ortodoxiei” (după cuvântul starețului Petroniu). Marea podoaabă a schitului este biserica care a fost refăcută în anul 2001. Cea mai importantă icoană este „Prodromița”, icoană nefăcută de mâna omului. Meșterul a zugrăvit toate detaliile icoanei, mai puțin chipul lui Iisus și al Maicii Domnului. Nu știa ce formă să le dea. S-a rugat Domnului să-l ajute ce formă să le dea și să-i călăuzească mâna ca să-i zugrăvească. În dimineața în care s-a hotărât

să revină la lucru, zugravul a găsit icoana deja pictată. O mână nevăzută, divină, pusese chipurile la locul lor. Minunea a făcut înconjurul întregului munte. Schitul Prodromul este înconjurat de cer stâncă și apă, aici primii monahi au găsit piatră și duh. Cu foarte multă muncă și rugăciuni au transformat stânca pustie într-un mic rai în care omul a găsit liniștea și pacea interioară. Au sfărâmat piatra pe care au șlefuit-o și au așezat-o la zidurile schitului. Au adus pământ roditor și au adus apa de la mare distanță pentru a avea grădini roditoare. Prima fixare românească în muntele Athonit a adus aici cunoașterea, știința și arta poporului nostru prin înființarea multor ateliere manuale. Aceste ateliere acopereau multe meserii printre care: tâmplăria, mecanica, sculptura, pictura, dar și farmacia și medicina. Aici se preparau produse farmaceutice din plante de pe Sfântul Munte, dar se făceau și unele operații chirurgicale. Noi românii suntem un popor harnic și talentat, iar dacă suntem și credincioși, acolo unde ne stabilim sfințim locul. Pe lângă spiritualitate, am găsit la Prodromul un schit ultramodern, cu Heliport, cu alimentare cu energie electrică cu ajutorul modulelor fotovoltaice, cu irigare la rădăcina plantelor, picătură cu picătură. Aici am început să deslușesc o mică parte din tainele spațiului sacru și anume că toți suntem robii lui Dumnezeu.

Va urma

„Revelații” sau „Forța cuvântului care zidește”

Melania Cuc

O voce lirică marcată de accente care îl personalizează în peisajul tot mai amorf al poeziei de astăzi, poetul Ion Iancu Vale ne atrage atenția prin limbajul frust și imaginea unei lumi pe care o ilustrează fără menajamente. Astfel el reușește să îmbrace sintagma în veșminte când strlucitoare, sau după caz, de un cenușiu care ține de culoarea pământului.

Spațiul cotidian devine în textul liric un câmp de luptă între bine și rău, un loc de confruntare a ideilor care fac dintr-o populație oarecare, un Popor. Nimic nu îi este necunoscut poetului, și fiecare detaliu din poemul poezie, pe care îl oficiază cu patimă și har nativ, este un pas spre

desăvârșirea operei sale literare.

Locul comun scapă de banalitatea atotcunoașterii și, prin forța cuvântului care zidește, banalitatea de fiecare zi a scurgerii timpului prinde conturul unor idei importante. Spațiul și timpul, la Ion Iancu Vale, sunt doar coordonate spirituale pe care fie care text exersat ca o rapsodie, se identifică cu ceea ce este scriitorul de astăzi.

Incertitudine, furie, nostalgie pentru vremurile de aur, pierdute mai înainte de a fi fost descoperite, iată stăruirile pe care oficiază scriitorul în cartea de față, „Revelații” – Din deasupra și din dedesupt.

Scrișul ca o religie, vocația pe care nimeni nu i-o poate nega, și perseverența clipă de clipă în închegarea paginilor inedite, - sunt tot atâtea atribute pe care scriitorul târgoviștean le deține cu modestia ciocârliei care cântă pentru că nu poate altminteri, cântă din toată inima la venirea zorilor.

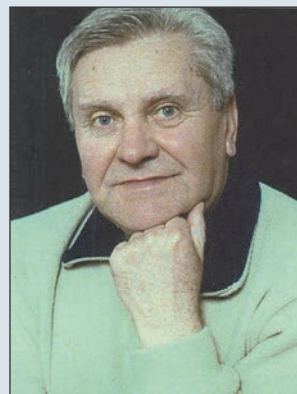
Sufletul „Climatelor literare”

Victor Sterom

Omul valorează cât îi este cugetul, cuvântul și fapta; sau omul este ceea ce înfăptuiește. Ori cum spunea Hegel în logica sa: „Omul nu este decât șirul faptelor sale”.

Când am spus – Sufletul – m-am gândit la meritul incontestabil al poetului Ion Iancu Vale, cel care, acum un an, cu osârdie și devotament a inițiat, a fondat (și susține) revista de cultură: CLIMATE LITERARE. Ea trebuie să devină o oglindă a omului – creator de frumos, de adevăr și credință.

Alături de un grup de intelectuali pe care i-a strâns în jurul revistei, inimosul scriitor Ion Iancu Vale, a deschis o poartă de intrare în literatura modernă și contemporană și a ridicat o tribună de afirmare în: poezie, proză, eseu, critică literară, interviu, atitudini și mărturisiri de credință în cel dintâi an de la apariție. Fondatorul acestei reviste a înțeles că viața nu este un joc al întâmplărilor nefaste, ci este o rostogolire fastă a speranțelor, a înțeles că dăinuirea

este pururi hărăzită numai faptei. A înțeles că există un timp când trebuie să depui mărturie despre ceea ce trăiești ori ai trăit – să-l parafrazez pe Albert Camus.

Aici forța cuvântului scris, iubirea dintre confrăți și inteligența creatoare și-au spus echilibrat voința de a se înscrie pe orbita nemuritoare a creației de pretutindeni și dintotdeauna.

Sunt părtaş la această întemeiere, găsindu-mi chiar de la primul număr numele alături de alți scriitori, în paginile Climatelor literare.

Sunt tot mai sigur că sub cerul Limbii Române, revista de la Târgoviște, condusă de Ion Iancu Vale, își va duce mai departe, tot mai departe – pași – împlinindu-și astfel, destinul. LA MULȚI ANI!

Arca

Sonete de Eugen Deutsch

ARGUMENT

În ARCA-i sumbră. Noe-nghe-
suise
Oricare gen știut de animale,
Micuțe, mari, ciudate sau banale,
Așa precum de sus se poruncise.

Azi Eugen, cu zâmbete-amicale,
Pătrunde-n niște zone imprecise
Și, răsfoind istorii interzise,
Își poartă ARCA pe o nouă cale...

El strânge deci creații fanteziste
Cu creaturi ce par din altă lume
Având prestații... suprealiste,

Înghesuind în ARCA-i veselia,
Nițel umor absurd, cuplat cu
glume,
În „op”-ul ce-a uitat... zoologia.

BIBLICĂ

Un șarpe cu talent de-afacerist
S-a dus la pomul lăudat cu sacul
Și l-a umplut, cât i-a permis copa-
cul,
Din Raiul, declarat ecologist.

Vânzându-și marfa și-așteptând
pitacul,
Văzu c-avea și-un fruct exclusivist,
Oprit de la vânzare; foarte trist,
Îl dăruise Evei, neștiind că dracul

Își cam băgase coada, iar Adam
[Și Eva!] l-au gustat – și, pedepsiți
Conform cu
prea teribilul program,

Ce i-a adus rapid într-un impas,
Cei doi au fost din Eden izgoniți...

Dar șarpele, se pare, a rămas!!

LA COADA COZII

O veveriță, vulpea și-un păun
Porniseră-ntr-o bună zi o sfadă
Pe tema: „Cine ar avea o coadă
Mult mai grozavă?!” –
lângă un alun.

Spre-a nu se-ajunge la o busculadă,
Li s-a propus – se pare de-un lăstun –
Să facă, după cum e oportun,
Un... referendum
chiar într-o ogradă...

Deci puse tuturor o întrebare
O bufniță-nțeleaptă: „Ce vă place,
Ce coadă este mai atrăgătoare?”

Răspunse-o viespe cu mult simț
estetic:
„Acea care uneori s-ar face
La... recitaluri de umor poetic!!”

SONETUL CAILOR PIERDUȚI

O herghelie de cai verzi, fugiți
De pe pereții falnici dintr-o bursă,
S-au prins pe negândite
într-o cursă
De șoareci, pusă de 2 lei faliți.

Scăpând cu fuga s-au întors la
sursă
Dar au găsit pereții văruiți;
Deci s-au lăsat spre alte zări momiți
Spre a uita de epopeea scursă.

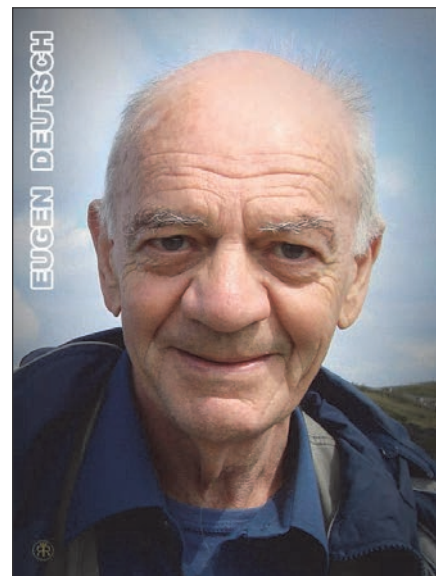
Au încercat atunci diverse căi,
Lipsite uneori de-un minim semn,
Des înșelați de călăreții răi,

Iar spre-a se învărti un pic și ei,
S-au angajat într-un serviciu demn
La un manej... pe post de călușei!

PROVERBIALĂ

O mătă blândă zgâriase rău
Pe bietul cățeluș cu părul creț
Ce încerca să fure din coteț
O rață... prost păzită de-un dulău,

Canișul, nefiind descurcăreț,
Sau poate amețit chiar de trăscau,

S-a încurcat și, ca un nătărău,
Fu denunțat la șefii din județ.

Deci, ajungând rapid la tribunal,
Fu-n prima fază aspru condamnat,
Dar a avut noroc fenomenal:

Pisica-l apără, fără de trac,
Și, la recurs, fu totuși achitat
Fiindcă n-a fost prins...
cu mătă-n sac!

SONETUL URSULUI POLAR

Un urs polar, în prag de hiber-
nare,
Din tată-n fiu celibatar convins,
Fiind de clasicul fior cuprins,
S-a-ndrăgostit subit de URSA MARE...

Uitând de ger, el iute s-a încins
Deci și-a rugat iubita să coboare,
Alunecând pe-o pantă de nin-
soare,
Spre grota-n care-avea un pat întins...

Ea însă refuză să-l viziteze,
Iar ursul cu pornirile ciudate
A hotărât atunci să contacteze

Extratereștrii ce sosesc spre soare
Spre-a-i implora umil să-i vândă-
n rate
O mică farfurie zburătoare!

Scene de interior

pictură de
Silvia Ghinsberg

Dorel Schor

În creația pictorilor moderni, și nu numai, un loc special îl au scenele de interior. Interpretate diferit, după stilul și concepția fiecăruia, tablourile au în majoritate o nuanță de intimitate, uneori relaxantă, dar adesea cu accent social. Cele mai multe se centrează pe figura unei femei șezând, (subiect favorit) aceasta fiind personajul singular și focalizat al acestei picturi de șevalet.

Pictorul german August Macke, considerat expresionist din cauza afiliației sale la gruparea Cavalerul albastru, se dovedește și post-impresionist sau fovist în acest portret de femeie în care reproduce obiectiv realitatea. El distribuie uzual culoarea și forma, apropiindu-se tradițional de

calitatea portretului clasic. El se dovedește un creator riguros, respectând tensiunea trăirii instinctive.

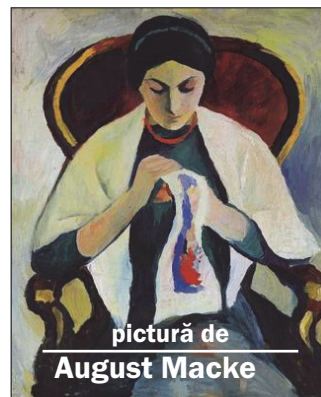
Theodor Pallady, unul din cei mai relevanți maeștri români, pictează și el o femeie șezând. Dânsul respectă logica liniară a proporțiilor, refuzând grandilocvența și

pictură de
Motty Ben Shoshan

chiar pitorescul simplu, preferând compoziția simplă. Deși în alte lucrări dovedește o mixtură de stiluri, de la simbolism și impresionism la cubism, el dovedește aici o raționalitate exigentă.

Tot o femeie care șade vedem într-un tablou al lui Vincent van Gogh. E probabil o încercare pregătitoare pentru cunoscutul „Mâncătorii de cartofi”, tablou pe care pictorul l-a considerat cea mai bună operă a sa. Femeia are trăsături aspre, fundalul e sumbru, dezolant, pictorul preferând veridicitatea unei icoane sociale. Astfel, personajul servește metafora unei purități conferite de truda zil-

pictură de
August Macke

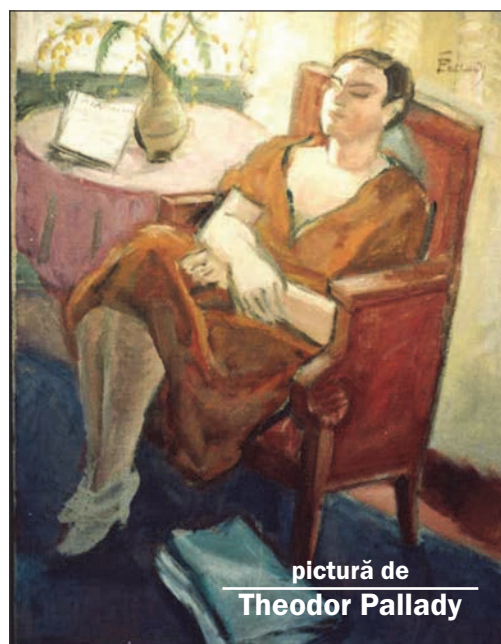
nică.

Alegându-și subiectul, Silvia Ghinsberg dovedește o anumită afinitate cu Matisse. De data aceasta este vorba de un nud plasat în zona figurativului, dar cu o evidentă atingere de simbolism ezoteric. Un sentiment de plenitudine subliniază claritatea rostirii plastice în absența vreunui mesaj explicit.

O atitudine personală, un fel de independență citadină conferă Motti Ben Shoshan femeii care șade dezinvolt pe scaun și în care obisnuinții galeriilor recunosc ușor pe Lucy, un model din București, care a avut perioada sa de „glorie” în urmă cu ceva ani.

pictură de
Vincent van Gogh

pictură de
Theodor Pallady

Propus de V.G.

Scrisoarea unei studente românce la Londra a devenit virală pe Facebook. Ea a spulberat visul occidental al unor posibili viitori studenți, dar, în egală măsură, a fost criticată. Mai multe bloguri au preluat scrisoarea și mai multe persoane au susținut poziția studentei. George Piștereanu, cel care a avut rolul principal în filmul "Eu când vreau să fluier, fluier", dar și în "Loverboy", îi dă dreptate studentei.

Actorul a scris, pe pagina de Facebook, că "În calitate de ROMÂN, care a fost la muncă și la chermeeze în străinătate, îi dau dreptate". El a adăugat: "Intrați și aruncați o privire de curiozitate (îmi cer scuze că nu am postat ceva obscen ca să ridic interesul)".

Iată scrisoarea studentei:

Un actor român aplaudă scrisoarea studentei din Londra "Sunt studentă în Londra la una dintre cele mai bune universități europene. Sunt mândră că am reușit să ajung aici și le voi fi recunoscătoare părinților mei pt educație și efortul material extraordinar pe care l-au depus pentru a mă trimite la studii de calitate mereu. Dar mă deranjează teribil întrebarea tuturor „Te mai întorci?” Și uimirea clară la auzul unui ferm „da”. Acest DA nu era atât de ferm înainte de a mă muta în Londra. Înainte era un „mi-aș dori, dacă voi avea unde

Un actor român aplaudă scrisoarea studentei din Londra

să mă întorc mă voi întoarce”.

Suntem o generație crescută într-o scârbă pentru patrie, am crescut cu Badea care înjura țara mereu, am crescut fiind educați să admirăm valorile occidentale „superioare” și „ideale”.

Credem că politica, cultura și educația cât mai internațională este foarte benefică, credem. În globalizare, suntem de acord câteodată că România e frumoasă dar păcat că e locuită și parcă tot mai bine e în Londra... Români scumpi, cât putem să ne înșelăm...

Ce este Occidentul...?

Un loc care nu mai are identitate, globalizarea îi distruge încet încet toate tradițiile, cenzura comunismului bolșevic s-a transformat în a fi <politic corect>, trăiești cu riscul ca un islamist extremist poate să bombardeze pentru Allahul lui locuitorii unei țări în care el s-a mutat, istoria

nu mai poate fi spusă pt că poate jigni anumite popoare, copiii pot fi uciși în pânțele de către propria lor mamă – avortul fiind văzut că o metodă contraceptivă în loc să i se spună crimă, Crăciunul și Pastele precum și alte tradiții străvechi subț doar un prilej de marketing, aici nu există nici un pic de profunzime,; relațiile dintre oameni sunt pur profesionale, prietenia, iubirea sunt toate o afacere, tot ce facem e pentru CV și când vrem să ne căsătorim găsim noi pe perfectmatch.com ceva nu?

Lumea discuta oameni, nimănui nu îi pasă ce gândești, ce simți ce îți dorești.

Puțini mai știu să iubească, feminismul distruge relațiile bărbat-femeie tot mai mult, gender role este considerat învățat așa că nu mai învățăm copiii de mici să se comporte ca băieții sau fetele ci îi lăsăm pe ei să își aleagă ce sex vor să

aibă, ajungându-se la un nr imens de homosexuali creați de societate, Dumnezeu a fost ucis de Occident.

De ce oare admiram atât de mult haosul Europei vestice?

Noi avem oameni, noi știm să trăim, noi radem că fugim cu nasu de acasă o săptămână în munți cu corturile.

Noi ne salutăm cu „Doamne ajută!”

Noi avem un pământ binecuvântat de oasele și sângele atâtor martiri... De ce s-au sacrificat atâția romani pt viitorul nostru și noi fugim ca vitele în Occident?

De ce acceptăm ca Securității comuniste să ne conducă în continuare prin politica și educație?

De ce acceptăm ideile occidentale cu brațele deschise?

De ce acceptăm ca bărbații noștri să fie carne de tun pt NATO dar nu suntem în stare să ne recuperăm Moldova de peste Prut după atâția ani de la căderea comunismului?

De ce acceptăm ca în continuare memoria luptătorilor anticomuniști să fie călcată în picioare și la 22 de ani de la aparenta schimbare a regimului încă nu le sunt recunoscute meritele?

De ce ești drogată scumpa Românie cu iluzii occidentale?

În Occident unde pleacă bieții romani să facă o pâine, germanii, francezii, englezii îi tratează ca pe niște sclavi, fiind roman ești privit ca o subrasă, în Anglia un non-euro- ►

Inima

Inima strânge din faptă,
Ce e bun și ce e rău,
Uneori ea este dreaptă,
Alteori ne e călău.

Inima plânge că-i plină,
De amarul nesfârșit,
Dintr-o viață fără vină,
Ce într-un-a suferit.

Inima mult se desfată,
Când din toate o răsfeți,
Devenind o desfrânată,
Ce n-o poți s-o mai dezveți.

Inima naște lumină,
Când o lași în frigul nopții,
Scânteindu-ți pe retina,
Sensul și esența sorții.

Inima este refugiul,
Dorului de absolut,
Inima ne este giulgiul,
Timpului ce s-a pierdut.

Inima ne amăgește,
Când e plină de mărire,
Traiul ni se amărăște,
Fiind cuprinși de orbire.

Inimă nu-mi fii haină!
Atunci când sunt în putere,
Aruncând firea blajină,
A fraților mei în durere.

Inimă, te rog fii bună

Poeme de Mihai Ardeleanu

Și smerește-mă adânc!
Fi-mi în noapte blândă lună
Și dă-mi lacrimi ca să plâng!

Epilog
Inima e strângătoare,
Ea ne plânge când e plină,
Ea râde când se desfată,
Uneori naște lumină,
Câteodată ne e refugiul,
Alteori ne amăgește,
Greu ne e când e haină,
Dar de vrem ne este bună.

Mustul viei părăsite

Toamna bruma îți așterne,
Pe via însingurată
de dulcii ei copii,
Ce s-au desprins
din coardele-i perene,
Ca să se facă must în vinării.

Și bob cu bob copiii viei mame,

Vor fi zdrobiți pentru a fi
storși de sine,
Și categorisiți vor fi în game,
Consiliați s-ajungă vinuri bune.

Și-ntr-un pahar
la vreun boier pe masă,
Vor fi turnate aceste
vinuri învechite,
Trezindu-i amintire
de a părinților săi casă,
Și de paianjenii
din camerele-i părăsite.

Ah! Unde ești tu vreme
când eram must?
Acum când sunt coniac
din multa mea răbdare,
Și sunt preaplin
de nobilul meu gust,
Dulceața amintirii
m-aruncă-n întristare.

Ah! Unde ești tu vreme
când eram must?

▶ pean are mai
multe drepturi și
privilegii doar da-
torită faptului că a trăit
sub dominația imperiu-
lui pt decenii...

Și noi românii care
avem o țară superbă, un
pământ fertil, plin de ză-
căminte, Roșia montană,
delta, Carpații, Dunărea,
Marea Neagră stăm să
cerșim și să ne umilim pt
o pâine prin Anglia, Ita-
lia și Spania....

Îmi plânge inima
când văd cum sunt tra-
tați pe pământ străin
când acasă la ei puteau
mânca din belșug, dacă
nu ar fi fost lăcomia hoți-
lor de la putere... care au
vândut țara pe nimic.

VREAU SĂ MĂ ÎN-
TORC ÎN ROMÂNIA cu
toate că nu voi avea ni-
ciodată banii pe care i-aș
avea lucrând aici. Dar
cum spunea tatăl lui Ni-
colae Steinhardt : vei

avea zile frumoase dar
noptile îți vor fi îngrozi-
toare.

Omul nu are numai
trup de hrănit, mai e și
sufletul. Și mai distrugă-
toare este setea și foa-
mea sufletului îndepăr-
tat de pământ și de neam
decât foamea tru-
pească...

Așa că români, ple-
cați, plecați la studii, ple-
cați ca să vedeți în ce hal
a ajuns occidentul libe-

ral, plecați și învățați să
vă iubiți țară și realizați
ce frumusețe ați lăsat în
urmă.

Și apoi ne vom în-
toarce cu toții, valuri va-
luri, cu și mai multă
forță și dorința de
schimbare, și după 68 de
ani de asuprire, Româ-
nia va fi a românilor din
nou, așa să ne ajute
Dumnezeu!".

Cecil B. Hartley
din volumul „A Gentleman's
Guide to Etiquette” - Londra, 1875

Grele... de aceea și raritatea gentlemenilor...

Reguli ale unui gentleman

1. Culmea lipsei de educație este distragerea atenției în timpul convorbirii - la ceas, telefon sau agendă. Chiar dacă sunteți obosit și v-ați plictisit, nu arătați acest lucru.

2. Nu-l întrerupeți pe cel care vorbește. Chiar și o simplă corectare a datelor incorecte este un semn nepoliticos, dacă nimeni nu v-a rugat să faceți acest lucru. Chiar mai rău decât atât este să continuați ideea persoanei sau să o grăbiți în vreun fel. Ascultați până la sfârșit bancul sau povestea, chiar dacă o știți.

3. Nu încercați niciodată să vă demonstrați dreptatea prin ridicarea tonului, aroganță sau prin jigniri. Fiți întotdeauna politicos și sincer, lipsit de orice dictatură.

4. Niciodată, desigur, dacă nu vă întreabă cineva, nu povestiți despre propria afacere sau profesie în societate. În general, acordăți mai puțină atenție persoanei dumneavoastră.

5. Un gentleman are o inteligență reală și cultură și, de regulă, este modest. El poate simți, aflându-se într-o societate obișnuită, că este superior intelectual, dar nu va căuta să demonstreze superioritatea în niciun caz. Nu va căuta să abordeze subiectele despre care interlocutorii nu sunt informați. Tot ce spune un gentleman este întotdeauna marcat de amabilitate și respect față de sentimentele și de opiniile celorlalți.

6. Nu mai puțin important decât capacitatea de a vorbi bine, este capacitatea de a asculta cu atenție. Aceste caracteristici evidențiază persoana ca pe un bun interlocutor și apartenența sa la înalta societate.

7. Niciodată nu ascultați conversația dintre două persoane, care nu vi se adresează dumneavoastră.

voastră. Dacă sunt atât de aproape, încât nu puteți să nu auziți, pur și simplu dați dovadă de politețe și plecați în altă parte.

8. Străduiți-vă, cât mai mult posibil, să vorbiți scurt și la obiect. Evitați distragerile prelungite și observațiile care nu au nici o legătură cu subiectul.

9. Dacă dați ascultare lingusirii, asteptați-vă și la prostie și încredere exagerată în sine - pentru că acolo unde-i lingusirea sunt și prostia și îngâmfarea.

10. Chiar dacă sunteți sigur că oponentul nu are dreptate, păstrați-vă calmul în discuție, spuneți argumentele și contraargumente fără să jigniți. Dacă observați că interlocutorul este de neclintit în erorile sale, mutați abil conversația la un alt subiect, lăsându-l să-și păstreze părerea despre sine, iar dumneavoastră veți evita furia și iritarea.

11. Să aveți, dacă doriți, convingeri politice. Dar să nu le umflați în orice caz și nu forțați alte persoane să fie de acord cu ele. Ascultați calm alte opinii și nu vă băgați într-o dezbatere aprigă. Mai bine lăsați ca persoana respectivă să creadă că sunteți un politician rău, decât să-i dați vreun motiv de îndoială că n-ați fi un gentleman.

12. Vorbind despre prietenii dumneavoastră, nu-i comparați între ei. Vorbiți despre meritele fiecăruia, dar nu încercați să sporiiți demnitatea unuia prin comparații cu viciile celui alt.

13. Evitați în discuții subiecte care i-ar putea răni pe cei care lipsesc. Un gentleman niciodată nu va bârbi și nici nu va fi părtaș la ele.

14. Chiar și un om plin de spirit devine plictisitor și prost educat, atunci când va încerca să absoarbă pe deplin atenția companiei.

15. Evitați folosirea prea frecventă a citatelor și a gândurilor mărețe. Precum condimentele în mâncare, acestea pot decora o conversație, dar excesul lor poate strica mâncarea.

16. Evitați pedanteria. Acest lucru nu este un semn al inteligenței, ci al prostiei.

17. Vorbiți limba maternă corect și, în același timp, să nu fiți mare susținător al corectitudinii formale a frazelor.

18. Nu faceți observații în cazul în care alții fac greseli în discursul lor. Acordarea atenției la cuvinte sau la alte acțiuni eronate ale interlocutorului, sunt semne de proaste maniere.

19. Dacă sunteți un expert sau un savant, evitați folosirea termenilor tehnici. Este de prost gust, pentru că mulți oameni nu le pot înțelege. Cu toate acestea, dacă se întâmplă să folosiți un cuvânt sau o expresie, va fi o

MIHAI CONSTANTIN ALEXANDRU

un poet al clipei cu sunet de romanță

George Coandă

Pentru mine, prietenul de demult, Mihai Constantin Alexandru este, simbolic, „omul de pe hol”. Este imaginea, intrată deja în mentalul colectiv al târgoviștenilor, al fără de odihnă animatorului de viață culturală care, de vreo patru decenii, director fiind al Casei de Cultură a Sindicatelor din inima Târgoviștei, nu poate zăbovi în biroul său, ci, cu inima bătându-i cu frumoașă neliniște pentru tot ce se întâmplă sub cupola și pe scena acestui amfiteatru de educație, își petrece „orele de serviciu” pe holurile și sălile acestuia, asemenea

unei santinele în veghe continuă.

Dar prietenul Mihai – o știu de decenii bune – este și un împătimit de poezie, a publicat prin câteva reviste și ziare, cu parcimonie însă, l-am tot îndemnat să-și adune versurile între coperti de carte, dar, abia acum,

stimulat de premiul acordat cu prilejul celei de a doua ediții a Zilei Culturii Naționale „Mihai Eminescu”, și-a zis că a venit timpul. Dar – nu-i așa? – mai bine mai târziu decât niciodată.

Între timp, versul lui a evoluat, s-a forjat, are

incantații de romanță și de mărturisire. Poetica lui Mihai Constantin Alexandru este asemenea unei curgeri calme de râu sub salcâmi prin care vântul sonorizează clipele cu moaruri albastre. Astfel că, „omul de pe hol”, care a tot privit curgeri de evenimente, de figuri ilustre sau mai puțin ilustre, de inși oarecare, ne oferă acum, liric vorbind, imagini ale vieții în postura emoționantă a omului care s-a încumetat să pătrundă pe marele Hall of Fame al „republicii literelor”. Cu sinceră prietenie îi spun:

Bun venit, Mihai, și pe acest Hol!

► greșală și mai mare să vă grăbiți imediat să explicați sensul său. Nimeni nu vă va mulțumi pentru aceasta subliniere a inculturii lor.

20. Nu căutați să jucați un rol de clown, pentru că foarte repede veti obține faima unui „om nos-tim” pentru petreceri. Acest rol nu poate fi admis pentru un gentleman adevărat. Străduiți-vă că interlocutorii să râdă împreună cu dumneavoastră, nu de dumneavoastră.

21. Evitați lauda. Vorbele despre proprii bani, relații, oportunități sunt de prost gust. De asemenea, nu este bine să fiți mândri de cunoștințele cu persoane remarcabile. Accentul constant pe „prietenul meu este

guvernatorul X” sau „prietenul meu este apropiatul președintelui Y” este pompos și inacceptabil.

22. Nu vă străduiți să redați comportamentului rafinement și profunzime excesivă, respingând cu dispreț conversații amuzante, glume și divertisment. Încercați să acționați în conformitate cu societatea în care vă aflați, în cazul în care acesta nu intră în conflict cu normele unui gentleman.

23. Dacă simțiți că începeți să vă enervați într-o conversație, atunci fie schimbați tema discuției sau, mai bine, tăceți. Fiind nervos puteți spune cuvinte pe care niciodată nu le-ați fi folosit într-o stare calmă și pentru care veți regreta amarnic mai târziu.

24. „Niciodată să nu vorbiți despre frânghie în casa spânzuratului”. Deși acest proverb este dur, este foarte adevărat. Evitați cu atenție subiectele care pot fi prea personale pentru interlocutor, nu vă amestecați în treburile altor familii. Nu căutați să discutați secretele cuiva, iar dacă cineva vi le-a încredințat, tratați-le ca pe un semn foarte valoros și nu transmiteți cele aflate nimănui.

25. Desi călătoriile contribuie la dezvoltarea minții și perspectivelor gentlemanilor, nu se cade, la orice pas, să introduceți fraze, „Când am fost la Paris ...”, „în Italia nu se poartă așa ceva...” și așa mai departe.

26. Evitați bârfele. Când femeile bârfesc sunt dezgustătoare, însă la bărbați este absolut josnic.

Poeme de

Constantin Stroie

VISARE

Cuprins de flacăra iubirii
Mă-nalț spre cer cu tine-n gând,
Să intru-n casa fericirii
Plângând-râzând,
râzând-plângând.

Sub cerul nopții fremătând
Trăsuri împodobite trec,
Cu aripi armăsari, zburând
Printre stelute se petrec...

Mirific zborul spre înalt
Printre îngeri argintii
Și pregătit pentru salt
Ca să fiu, ca să fii...

Rămân pe gânduri și suspin
După somnul cu vis fermecat
Aș mai vrea în brațe să te țin
Iubita mea, cu adevărat!...

CONTOPIRE

Cât soare iubito
Și noi alergăm
Prinși de mâini
Pe nisipul fierbinte!...

Umbrele noastre
Se unesc undeva
În largul mării,
Cu-ale pescărușilor...

Astăzi parcă
Zborul lor înalt
Se rotește-n neștire,
Iubirea din noi -
Contopire...

IUBIRE NOCTURNĂ

Să ne culcăm iubito
Când stelele ne ating
Cum într-o taină, mister
Visele se preling...
Iarba verde, curată, virgină,

Ceru-i senin și greierii cântă
Pulberi de argint, din lumină
Curg peste noi rugă sfântă...

ELOGIU IUBIRII

Am o iubire-n destin
Cum e viața
Ancorată la țărmul cu vise...
Nuntire
În petale de gând,
Mereu iubire,
Ție mă dăruie în tot
Și cu toate,
Mereu iubire
De o zi
Și de-o noapte...

UITATE IUBIRI

Uitate iubiri,
Sub multe-amăgiri
Pe drumuri albastre
Cu păsări măiestre.
Petreceri vibrând,
Rozariu de gând...

UMBRA NOPTII...

Umbra nopții se deșiră,
Peste gândurile strânse,
Către ziua ce respiră
Vise vesele sau plânse!

Trupul tău de poezie
Lasă stihuri pe cearșaf
Eminescian să fie,
Drumul plopilor prin praf!

Umbra lor rămână vie
Casa-nopții-n plin de lună
Muza mea ți-ajunge ție
Cum o umbră de furtună.

Haina nopții se deșiră
În trupul tău de poezie,
Un sonet duios, din liră
Eminescian să-ți fie!...

ÎN CĂUTAREA IUBIRII

Vântul călătorește
Prin noaptea din mine
Aruncându-mă
În abisul tăcerii.

Tu spune-mi,
Tu spune-mi străine
De știi pe unde-i
Țărmul iubirii?...

M-avânt către cer
Locul neprihănit,
Neîndrăznind să-l ating
Ca Moise cel întristat
Unde-n tăcere voi plânge
În căutarea iubirii...

O lume

Delia Stăniloiu

O lume rea, urâtă și perversă
Îmi paroxează sistematic nervul
De nu-mi mai aflu locul și nici verbul
Prin viața consumată-ntr-o aversă.

Mă-ndrept către speranță cu lumină
Și vertical încerc să mă înalț
Dar, scrijelesc a fluturilor smalt
Care-n cădere, se prefac în tină.

Mă tot repet, mizeria desfid
Alung urîtul, ura sau tristețea
Legând cu lanțuri grele tinerețea
Ca bătrâneții ușa să-i închid.

Sunt pour toujours captivă în sistem
Și claustrată în himerice coclauri
În care nu-s meduze, minotauri
Un areal de care mă tot tem.

Prefigurînd o lume androgină
Rătăcitoare prin planeta Ning,
Trăiește-n ireal, dar de-o ating
Sunt vinovată fără nici o vină.

Victor Atanasiu

„Iluzia iubirii” (Editura Semne, 2009) este o carte pe care Dan Claudiu Tănăsescu o publică după o pauză editorială de aproape două decenii, din moment ce antepenultima scriere tipărită a sa, romanul „Fumul depărtărilor”, a apărut în 1991. Ulterior i-a mai ieșit de sub tipar un roman. Prozatorul, deși înregistrează în bibliografia sa mai bine de treisprezece volume, nu a intrat în măsura cuvenită în atenția criticii, oricât talentul său de povestitor e incontestabil și plurivalent. Caracterizarea făcută aici încearcă a comprima sintetic totul despre personalitatea sa artistică. El este un autor de factură sadoveniană, iar nu rebreniană, o încarnare a istorisitorului din vremi imemorabile – așa cum se visa să fie (și a și fost la modul eminent) W. Somerset Maugham – istorisitor care își înfricoșă, încremenește, uimea, încântă auditoriul din peșterile preistorice. Într-o epocă a atâtor căutări și căzneli compoziționale și stilistice, a alambicării duse uneori până la exces și insuportabil, Dan Claudiu Tănăsescu are impulsul dominant de a se întoarce la izvoarele prime, niciodată secate, totdeauna generoase pentru inspirația unui artist, ale genului. Povestirile sale aparțin și literaturii de aventuri, și celei de dragoste, și celei fantastice, și... Nu mai puțin evident, în producția sa anterioară, efortul de autoperfecționare, aceeași istorisire trecând uneori de la un volum la altul în variante tot mai expresive estetic, schimbările fiind de ordinul unor nuanțări

Dan Claudiu Tănăsescu

romancier și cronicar sportiv

Dan Claudiu Tănăsescu

și modificări care fac ca perspectiva asupra personajelor și evenimentelor să fie tot mai complexă și comprehensivă.

Meritul de căpetenie al operei scriitorului, anume acela de a avea darul să te împingă să citești pe nerăsuflăte, îl regăsim și în „Iluzia iubirii”, scriere de maturitate a sa, așa cum îl reperam și în paginile volumului de debut, salutat, cu decenii în urmă, de Fănuș Neagu. Narațiunea pornește, părăsește și se reîntoarce, după repetate ocolișuri epice, la un făgaș al ei de bază. Povestirile pornesc dintr-o povestire, apoi și ele sunt izvoare ale altor povestiri, din trunchiul de fond pornesc ramuri, din ramuri alte ramuri.

Acest trunchi este reprezentat până la un anume punct de călătorie pe care tânăra Valia Uslanova o face cu avionul, reîntorcându-se acasă, în Rusia sovietică, după ce anume circumstanțe din perioada ultimului război o forțaseră să fie alături de un grup de soldați germani în retragerea lor, unde, firește, vor poposi în România. Acestea se întâmplă după ce un prim iubit al fetei fusese omorât cu toporul de geloasa lui soție, iar al doilea va să fie ciuruit de gloanțele nemților care o obligaseră să li se alăture.

Nemții se poartă frumos însă cu ea, iar fata ajunsese în timp să se împrietenească cu ei, mai ales cu un anume Hans. Ei sunt răpuși de soldații români, fără somații, cei dintâi neștiind că cei din urmă nu le mai sunt aliați în urma celei întoarceri a armelor, cum i s-a spus, de la 23 august 1944, fapta conaționalilor noștri nefiind, observă Valia, deloc vitejească. În România este primită, cu toată ospitalitatea, în familia doctorului Urșanu (personaj conturat cu finețe, de discret-nobilă nostalgie, și care își va fi avut prototipul în tatăl scriitorului; acest prototip cunoaște încarnări și în narațiuni anterioare ale sale). Valia părăsește România în urma eșecului legăturii sale cu alt bărbat, un român carierist și muieratic. După călătoria cu avionul, călătorie care e, și ea, doldora de peripeții (avionul e cât pe-aici să se prăbușească: la un moment dat apare din senin un terorist căruia îi vine de hac protagonista, fire eminamente luptătoare). Eroina ajunge acasă la Uslanovii săi, dar nici aici nu poate să rămână, și se lasă dusă (era cea mai fericită soluție), într-un orașel în care, ni se spune, trăiau în condiții excelente de viață, dar fără voie să părăsească

localitatea, unii prizonieri de război, împreună cu familiile lor, nu unii oarecari însă, ci savanți germani dintre cei mai iluștri. Aici Valia e repartizată de către o atotputernică autoritate locală, un anume Zaițev, prezentat inițial ca un fustangiu incurabil, la familia doamnei Aglae Schimf. Auzind numele de Aglae, Valia își amintește de Aglaia, fiica din prima căsătorie a doctorului Urșanu, apoi urmează o povestire despre ginerele acelei Aglaia, apoi narațiunea se reîntoarce pe făgașul ei de bază, moare într-un stupid accident savantul Schimf, familia i se întoarce în Germania, Valia revine la Zaițev, pentru a fi re-repartizată la altă familie, fustangiu se lasă de meteahna sa și devine o fire pasională, Valia trăiește o dragoste dogoritoare cu el, căreia îi pune capăt geloasa lui soție. Eroina, se vede, are des parte de a da peste bărbați însurați și peste consoartele lor turbate. Ultima, soția altui savant german, nu-l mai căsăpește pe el, dar o teleportează pe ea într-o epocă din viitor. Valia mai face și alte fapte eroice, îi redă sănătatea unuia dintre fiii d-nei Schimf, mai apoi salvează de la moarte niște copii în România...

O lectură dintr-un unghi eronat al

► acestei scrieri ar fi aceea de a o judeca după criteriile verosimilului ori, și mai nepotrivit, de a o incrimina din pricina unei așa-zise extravagante de suprafață rezultate din prezentarea unor fapte așa-zicând incredibile, dacă sunt judecate după normele realismului canonic, ori mai ales după particularitatea că incredibilul formal se amplifică prin aglomerarea în text a unor atari întâmplări. Tocmai aceasta dă farmec și personalitate narațiunii.

Se poate depista în această cea mai valoroasă scriere de până acum a lui Dan Claudiu Tănăsescu un veritabil „triumf al imaginației”, lucru vrednic de toată lauda, mai ales în literatura română. Oricât îl „execută”, și încă pe un spațiu deosebit de amplu, G. Călinescu, „în istoria literaturii...” din 1941 pe Cezar Petrescu, îi poate concede acestuia meritul de a da dovadă de imaginație, lucru mai rar în beletristica națională, unde își găsea (și își găsește) preponderență reflectarea faptului concret de viață. Prozatorul nostru are în fond o naivitate conștient asumată tocmai pentru a încarna pe acel povestitor, existent acum câteva milenii și care a supraviețuit tuturor mileniilor, povestitor ce uimește, îngrozește, încântă, îi alină inima receptorului când atacă o partitură sentimentală, într-un cuvânt, îl ține în permanență captiv în mrejele narațiunii sale. Acesta este doar un prim nivel, datorat de seamă asupra valorii romanului. Unele dintre peripețiile prin care trece Valia deschid ușa spre o

simbolică de o certă adâncime. Valia, am spus, nu poate reveni la casa părintească. De ce? În satul ei găsește înălțată propria ei statuie, fata fiind proslăvită ca o eroină care, chipurile, ar fi fost ucisă de hitleriști. Iată! Omul viu este răpus de propria imagine în piatră. Istoria reală e contrazisă de cea confecționată (în scris ori, aici, într-o lucrare de sculptură), mai mult, cea dintâi e obligată, iar aici e depistabilă nota de profunzime tragică, după patul lui Procust construit de cea de-a doua.

Faptul apoi că Valia e obligată ca împreună cu germanii, care inițial o luaseră prizonieră, să se ascundă de conaționali ei, care o puteau considera trădătoare, dă seama despre o dimensiune de esență a existenței umane: hazardul năucitor și imprevizibil la chere-mul căruia ne aflăm toți.

Trebuie vorbit și despre altă notă a noutății, implicit a originalității cărții în literatura noastră. Protagonista, dar și alte personaje din roman, face parte dintre străini, așadar putem lua contact cu punctul lor de vedere asupra vieții. Un interes în plus îl dă faptul că aici găsim o rusoaică reală, văzută de aproape, iar nu una percepută din perspectiva mitului, a visului, precum aceea din cel mai cunoscut roman al lui Gib I. Mihaescu. Lăudabil și faptul că scriitorul referă despre ruși, nemți, români, inclusiv despre aceia din perioada războiului, cu egală comprehensiune, așadar, în afara patimii, lozincilor, simplificărilor, nelipsind, când e necesar, punctărilor critice.

Împiedicată de propria-i statuie să se „azvârle” în prezent, Valia (care are un destin tragic, pe care-l acceptă cu continuă tărie și resemnare) nu-și găsește locul nici în viitor. Teleportată în vremi mai apropiate de ale noastre, ea este stânenită când vede telefoane mobile ori când întâlnește, ea rămânând tânără, pe cineva pe care-l cunoscuse pe când acela era copil, mult mai mic de ani în raport cu protagonista, iar acum e un moșneag. Ideea care se însinuează e aceea că nu avem ce căuta decât în timpul nostru, strict alături de „echipa cu care trecem prin lume”, ca să folosesc formularea lui Constantin Ţoiu.

O notă pozitivă e și aceea că scriitorul, care s-a ferit ca, în volumele publicate pe vremea regimului defunct, să cânte în strună propagandei, acum dă narațiunii și o dimensiune, nu însă de prim-plan, de roman politic. Iluzia iubirii nu îl deziluzionează deloc pe cititor.

„Din cronicile unui microbist” e o agreabilă, deconectantă, abundentă în sare și piper culegere de comentarii sportive, preponderent, desigur, pe marginea fenomenului fotbalistic, publicate în anii 2008, 2009, 2010 și 2011 de Dan Claudiu Tănăsescu (cartea a apărut la Editura Semne, 2011, și beneficiază de ilustrațiile himeric-hazlii ale lui Florin Pucă). Scriitorul amintește că imboldul de a se exersa în acest gen i l-a datorat inițial lui Eugen Barbu. Evident, prozatorul redactează un comentariu de artist, așa cum au practicat în timp Eugen Barbu însuși, Adrian Pău-

nescu, Ion Băieșu. Nu este deci o cronică de specialist (deși considerațiile nu sunt deloc diletantiste), precum au fost în timp cele ale unor Cristian Țopescu, Horia Alexandrescu, Ovidiu Ioanițoaia. Eugen Lovinescu, observa că, în comediile sale, Rebreanu este alt autor decât cel din teribila operă epică. Un fapt analog se întâmplă cu scriitorul nostru. Prozatorul este sobru, se manifestă în partitura dramaticului, e programatic, comprehensiv, tolerant, comentatorul sportiv e înclinat spre umor, spre luarea „în balon” a atâtor care, într-un fel sau altul, gravitează în jurul balonului din fotbal, oferind nu o dată mici crâmpie delicioase din spectacolul zădărniceii umane.

„Rău este că bătaile între cele două tabere de bănuți suporter s-au încheiat cu zicala „hai cu nunta la spital”, iar autobuzul cu însemnele Stelei a fost vandalizat. Cât despre cei câțiva răniți, ne pare rău că n-au mai avut parte de meci, ei petrecându-și vremea pe patul spitalului, cu fesele găurite de acele seringilor mânuite de simpaticele asistente de la Urgență”

„Apropo de Mitică, trebuie să-i felicităm pe conducătorii din fotbalul românesc, care au hotărât să-l scoată din sărăcie pe președintele ligii, acordându-i un salariu de 15.000 de euro pentru cele 20 de zile lucrate într-o lună!”

Bunătatea funciară a autorului pune o binemeritată frână dimensiunii sarcastice. În sfârșit, și aici Dan Claudiu Tănăsescu are harul de a te împinge să-i savurezi pagină după pagină elaborate.

Alina Nicoleta
Polina

De la fundament istoric la mișcare globală: Ben Hur și Quo Vadis - itinerarul creștinilor

Drumul credinței (1)

Literatura universală a completat, alături de reprezentările cinematografice, viziunea lumii creștine sub aspecte inedite și totuși rudimentare având în vedere circuitul cronologic pe care tranziția religioasă l-a urmat începând cu cristalizarea unei comunități specifice. Unul dintre fundamentele epice ale concepției creștine, cu puternice accente cultural-politice, dar și determinant ideologic, romanul Ben Hur este materialul confesional al contextului preliminar creștin reflectat în preeminența iudaică. Pe aceeași coordonată cronologică și cu aspecte social-politice, leitmotive și importanță doctrinară - "Quo vadis" - artistic și antinomic reprezentat - sugerează și autentifică perenitatea primei religii creștine, de ale cărei baze, idei, motive, teme și texte premergătoare se va ține cont în analiza sentimentului divin și în transformarea ideologică a credinței politeiste.

Cele două opere însușează caractere distincte, o imagine premeditată de idei și filozofii singulare, pe de o parte, primul relevând o idilică sursă culturală, parametrând impresii, convingeri și circumstanțe în spațiul desfășurării credinței, pe de altă parte, al doilea consolidează poziția primilor creștini în pofida dominației politice a unui

conducător păgân persecutor.

În ce scop religia definește un popor, sub ce formă este transmisă ea în universul laic al unei lumi abundent ornamentată cu principii dihotomice divine și sociale, ce impact și ce consecințe își arogă acest panaceu al umanității în haoticul popoarelor supuse sunt câteva dintre interogațiile menite să suscite atenție, interes și totodată un complex sistem de gândire specific literarității autentice. Originile credinței creștine imerg dintr-o scindare a valorilor spirituale diversificate către o singularizare a trăirilor față de prezența unei entități supreme, a unui devotament tacit și nemijlocit, concretizat în practici inițial interzise. Religia cunoaște o evoluție destul de sinuoasă, în condițiile în care baza socială romană este determinată de aspectul politeist. Guvernanțele destul de severe, hegemonia unor popoare cu o instabilă organizare internă, propagarea credinței într-un mediu incert, subordonat idolatrizărilor și omagiilor către zei și creatori cu statut salvator oferă creștinătății o poziție de intrus în catalogul convingerilor reli-

gioase generale.

Lew Wallace, scriitor cu exemplară atitudine narativă, construiește, unitar și simbolic, contextul preliminar al creștinismului, prematur și totuși afabil asimilat de popoarele supuse. Iudeii, poporul ales, reprezintă axul acestei credințe, opțiunea față de acest popor fiind o enigmă subtil ilustrată de scriitor în incipitul romanului. Însă, prezența celor trei magi în Ierusalim, magi afiliați etnic unor civilizații care îmbrățișează creator noul și Adevărul, infirmă dedicația exclusivă a lui Dumnezeu față de iudei, căci acel sâmbure de credință, de speranță și de certitudine a împlinirii în mâinile Creatorului Unic îi unește pe cei trei binevestitori ai Nașterii Domnului. "Dumnezeu și revelația de care vorbea el fuseseră doar pentru iudei (...)" "Nu, noi suntem poporul ales." Răspunsul nu mi-a nimerit speranța. De ce și-ar limita un astfel de Dumnezeu iubirea și binefacerile la o singură țară, la o singură familie? Am vrut tare mult să știu".

Romanul "Ben Hur" este construit clasic, preferându-se istorismul și ubicuitatea naratorului, distribuția acțiunii în ca-

pitole omogene cu referințe biografice consolidate de detaliul toponimic fiind o particularitate. Tehnic, el este compus pe planuri convergente, perimetrul politic și cultural fiind armonizat cu o poveste mistică în desfășurarea căreia personajele acced la geneza Mântuitorului. Pe de altă parte, capodopera epică a polonezului Henryk Sienkiewicz - "Quo vadis" - un incontestabil și grăitor proces al sacrificiului uman întru plămuirea și transmiterea credinței creștine, dezvoltă o istorie și o realitate îndepărtată, o haotică reprezentare a trecutului scris sub stăpânirea divinizării laice, o panoramă exuberantă a unui tiran hedonist.

Cele două romane subscriu comparativismului ideologic, politic și contextual, reprezentând două unități etnice diferite: Iudeea - leagănul primilor creștini; Roma postchristiană - centrul opulenței materiale, condus de o personalitate cu gândire abominabilă. Dacă primul roman subscrie epocii contemporane

► Mântuitorului, credința în Dumnezeu Unic fiind o necunoscută accesibilă unei comunități restrânse, al doilea roman reprezintă postum asimilarea acestei credințe, ferm și insurmontabil, cu riscul continuării suprimării fizice a adepților ei. De la Irod la Nero, constanta punitivă certifică repulsia demnitarilor față de existența unei alte puteri decât personale, decizia lor priorizând asupra sorții supușilor. Ambele capodopere îmbină elementul ficțional cu cel real, descriptivismul și dialogismul fiind accesorii ale compoziției epice. Abordarea diacronică a elementului creștin este notabilă deoarece în ambele opere narative acesta implică modificări ale structurilor sociale și culturale, iar impactul lui este unul perpetuu.

Incipitul scrierii lui Wallace este referențial, descriind un mediu idilic, captivant, un cuib al unor povești interesante despre valori morale și civice care definesc umanitatea. Istorii personale, scene din viața unor indivizi care descind dintr-un neam sfânt, cu o evoluție miraculoasă, justițiară și amprentă divină, totul încununat de prezența fizică a Mântuitorului, tămăduitoare și salvatoare. Prezența celor trei magi reuniți sub semnul divin - Steaua - în locul numit Betleem, precum și mențiunea conducerii lui Irod, actul său de cer-

cetare și pruncucidere, detaliile biblice sunt armonios completate de cele realiste, semnalate de existența evreului Ben Hur. Protagonistul are un destin premeditat. Asistă la ceremonia procuratorului roman și este învinuit de tentativa de asasinare a lui Gratus, pricină din care este înlăturat de lângă mama și sora sa, aruncat în galera romană. De acolo, transformarea sa spirituală este generată de întâlnirea cu Mântuitorul care-i dă apă când eroul este înlănțuit, eveniment memorabil. Vâslaș agil și cu ținută nobilă, Ben Hur este simpatizat de tribunalul Quintus Arrius care-l adoptă și-i oferă poziție socială. Firea sa răzbu-nătoare îl însoțește în acțiuni fără precedent: îl cunoaște pe Simonide, sclavul tatălui său, a cărui istorie este tumultuoasă și captivantă, pe fiica aces-tuia Esther, pe Malluch, pe șeicul Ilderim cel Generos, pe egipteanul Balthasar, unul dintre magi și pe fiica acestuia, Iras, toți cu aporturi benefice sau nu în existența eroului evreu. Dincolo de bogăție și de statut, Ben Hur insistă asupra căutării mamei și surorii sale, dar este și profund dedicat protejării Regelui Iudeilor de care fusese inconștient captivat încă din momentul primei interacțiuni cu Acesta. De la alura evreiască nobilă, firească, candid afișată în convorbirile cu Mes-sala, prietenul său din copilărie - ajuns soldat roman cu caracter infa-

tuat, Ben Hur tânjește la un temperament mult mai dur, pe care-l va cizela în întreaga sa aventură.

Autorul prezintă o poveste despre Hristos obiectiv reflectată în faptele și contextul istoric al primilor ani ai umanității, nașterea și copilăria Acestuia fiind prozaic descrise, uneori insertiile premonitorii fiind indicii ale loialității față de sursa biblică. Detaliul toponimic, istorismul și ilustrarea poziției politice a Romei față de Iudeea, mențiunea celor doi părinți lumești ai Mântuitorului și subtile impresii dogmatice filtrate de concepțiile comunității mixte, totul alimentează analiza primelor forme de manifestare religioasă. Siguranța existenței Adevărului Unic, supremei forțe sine qua non este resimțită din preliminarile epice. "Sufletele lor se înfiorară de emoție divină; căci prin acel miracol recunoscută Prezența Divină". Magii, elemente asupra cărora Dumnezeu își certifică rolul de Atotputernic, Unic și Ziditor, sunt difuzorii veștii Nașterii "Celui Care este Rege al evreilor" : "- Ce va să urmeze după venirea Lui? / - Mântuirea oamenilor. / - De ce vor fi mântuiți ? / - De ticăloșia lor. / - Cum? / Prin puterile divine - Credința, Iubirea și Faptele Bune."

Precizările mamei evreului cu privire la statutul unui popor privilegiat, o rasă pură și iubită de Dumnezeu,

mențiunile care valorifică originea credinței monoteiste în descendența lor întăresc rolul iudeilor în difuzarea creștinismului. Textul romanului abundă în imagini sublime în care sollicitudinea consacrării motivelor sfinte și vehemența acestei familii destituite care apără crezul personal religios sunt marcate de convingerea că Mesia este Cel Așteptat. "Nu există nicio lege care să stabilească superioritatea națiilor. Un popor se naște, își trăiește viața și moare, fie din vina lui, fie de mâna altuia care, venind la putere, pune stăpânire pe locurile lui și scrie un nume pe monumentele lui. (...) Să-i comparăm pe evrei și pe romani. Semnul cel mai simplu dintre toate este viața poporului de zi cu zi. Despre asta am să spun numai că Israel l-a uitat câteodată pe Dumnezeu, pe când romanii nici nu l-au cunoscut; prin urmare, comparația nu e cu puțință. (...) Așa se face, fiule, că din toată lumea numai Israel al nostru își poate disputa superioritatea grecilor

și poate să se ia la întrecere cu ei pentru laurii adevăratului geniu. Spre deosebire de celelalte popoare, egocentrismul romanului este la fel de orb și de nepătruns ca și platoșa care îi acoperă pieptul. (...) Băiatul meu, îți cer să Îl slujești pe Domnul. Domnul Dumnezeu lui Israel, nu Roma.

Va urma

Poeme de

Mihaela Oancea

Abandon

Crezi că nu se pot dizolva
cătușele pentru suflet?
Cât timp îți pasă, poți fi rănit.
Da, doar atât.
Agăți visuri prezumțioase
în oglinda clipei,
Rupi crâmpie de curcubeu
Pe care le strivești
Ghinionist
Când clipești.
Există un interval
al ruminațiilor emoționale,
Când derulezi ca-ntr-un
cinematograf pelicula prăfuită
De zeci de ori,
c-o disciplină claustrală.
„A durat exact cât trebuia!”
îți șoptești
Și-ncepi procesul rescrierii,
al arhivării..
Fărâme de bucurie răsucite
pe fusul destrămării,
Zdrobite de mii de lespezi
de andezit,
Cristelnițe de lacrimi
și-un gol năucitor -
Atât s-a păstrat în
cămara amintirii...
Și ele, amintirile,
au adormit pe fân, în pod,
Lovite parcă de un morb,
Amețite de durere.
Lanțurile molecular
s-au contorsionat
Prin miliardele de galaxii
Intonând simfonia disoluției,
Iar tu,
Trubadur al nopților de iarnă...
Devii evanescent,
Praf cosmic

Într-un spațiu
Curbat și găurit.

Armonia contrariilor

Un clarobscur liliachiu
mânjit cu mangal
Înrămează impozant infinitul,
În vreme ce Armonia și Entropia
își dau mâna deasupra hârtiei
Ce-și așteaptă rândurile -
fosile săpate-adânc în timp.
Târziul întârzie să calce lasciv,
În ritm de sarabandă,
Pe vertebre, pe timpane,
pe plămâni...
Îți ofer-un răgaz de a coase
Cu albatroși spintecați
fisura realității,
Un răgaz de a crede
că ești nemuritor..
Moartea-i înscrisă-n
celulele noastre!
Există forme de rezistență!
Să alungăm târziul din noi!
Tic-tac! Orologiul destrămării
țese felii de existență...
„Să-i stricăm mecanismul!” -
propune perfid osul.
„Să-i zădărnici planul!” -
chicotește mefistofelic retina.
Ei...și dac-am putea faustian
sa-i poruncim clipei
Să stea în loc, oare
ce-am schimba?
Cum poți opri moartea
când te-ai născut cu ea?

Dimineață montană

Răsare soarele pe muntele
de smarald,
Arcuindu-se-n clipe ritmate
peste râpe și năvalnice cascade.
Încărcat cu miresme
de cimbrisor și lavandă,
Adie vântul.
Cad stropi de liniște
peste valea încă dormitândă.
Aud doar murmurul gândurilor
ce mustesc clinchenitoare
Și-un zumzet fraged de albine.
Tăcerea din inima unui mac
Inundă pupilele desfătate
de senzații,

Când ceața - peliculă subțire -
Brodează cu degete gracile
O țesătură de borangic
Pe crestele alpine.
În sihăstrie, doar muntele
trăiește smerit
Ca un sacerdot dăltuit
cu hornuri, doline și chei,
Ancoră sădită-n istorie,
Martor tăcut al celor lumești.
Puritate...descătușare...!
Strivesc cu călcâiul firave
crâmpie de iarbă-nrourată
Și trupul-mi tresaltă spontan
Dănțuind în arome puternice
de conifere.
Respir cu umărul,
cu podul palmei, cu glezna...
Natura tresare și-și scutură
coama de fluturi și flori
Prin poieni însozite,
în aer montan,
Pe culmi stâncoase și-abrupte,
În șisturi cristaline,
calcare și gresii,
Unde șuvoaie de apă vie
oglesc cerul de opal.
Prospețime tolănită-n soare!
Tremură firav picuri de apă -
clopote de argint
Aninate încă-n brazi
ca niște felinare,
Iar timpul zâmbește
din maci rubinii
Și deapănă înc-o poveste...

Octavian Lupu

De pe terasa hotelului priveam valurile mării cum brăzdau suprafața orizontului până departe în zare. Strigătele pescărușilor sfredeleau liniștea zorilor de zi înainte de apariția zgomotului produs de nenumăratele autovehicule ale orașului. Mirosul sării se amesteca în bătaia vântului răcoros, însă totuși plăcut la atingere, pe măsură ce rafale dinspre mare veneau asupra mea. Și amestecate cu aceste nenumărate senzații, o mulțime de imagini îmi veneau în minte din vremuri de mult apuse, dar care prin alchimia misterioasă a memoriei, mai stăruiau cu prospețimea experiențelor din nou trăite la o aceeași intensitate dureroasă.

Îmi aduc aminte, când copil fiind, veneam în tabără pe litoral, de regulă la Eforie Nord, cu dorința de a mă bucura de experiența atingerii mării. Valurile nu mă speriau, ci dimpotrivă, îmi generau o atracție aproape irezistibilă. Știam să înot, puteam să mă deplasez cu ușurință pe suprafața apei, dar cel mai mult îmi plăcea să simt nisipul călcat sub picioare și curentul puternic ce mereu îmi schimba direcția ce te împingea înainte și înapoi fără nicio regulă.

Dialogul cu marea se rezuma la un fel de joc al atracției și respingerii într-o succesiune imprezvizibilă. Cam în felul acesta percep curgerea

timpului în momentul de față, ca o scufundare într-un ocean de particule ce alterează regulile spațiului. Acesta din urmă ajunge să se fărâmițeze sub acțiunea picăturilor eterice ale vremii ce transformă mereu chipul lucrurilor văzute. Imaginile trecutului apar și dispar înșiruite caleidoscopic; trăirile asociate apasă cu putere asupra harpei sufletului; noi impresii ies la suprafața cu intenția unei clarificări necesare, dar imposibil de realizat.

În cele din urmă, dificultatea integrării fragmentelor de memorie ajunge să mă obosească fiindcă etalonul logicii nu poate să pună ordine în trăirile ce s-au acumulat în nenumărate straturi de-a lungul vieții. Și atunci, mă las în voia valurilor timpului, care mă poartă pe drumuri ce mereu se schimbă în jocul dantelat al iluziei sau realității efemere.

Dar pe măsură ce dansul imaginilor se încheie, reverberațiile armoniei îi iau locul. Cu vibrații ce transcend orizontul imediat și pe măsură ce orizontul privirii devine mai clar, lumina sensului ce străbate veacurile începe să se facă

simțit, chiar dacă el nu poate fi redat prin cuvinte. Fiindcă undeva, dincolo de înțelesul obișnuit al vorbirii se așterne infinitatea combinațiilor posibile, ce niciodată nu va fi epuizat pe deplin.

Din nou, disting profilul nisipului de pe plajă, undeva în Mamaia, loc prin care am trecut de multe ori. Disting valurile mării, care macină, asemenea timpului, stâncile adâncului și le transformă în particule fine pe care le aruncă pe mal împreună cu o puzderie de cochilii ale diferitelor animale marine. Iar acest lucru mă conduce să contempul efemeritatea tuturor lucrurilor până la punctul în care se pare că distrugerea va deveni universală, fără putință de evitat.

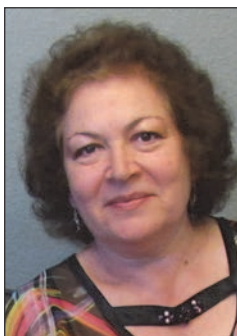
Însă imediat, gândul îmi este atras de imaginea răsăritului de soare, care m-a fascinat de fiecare dată când am venit pe aceste meleaguri. Din fericire, de pe litoralul românesc este imposibil să vezi asfințitul în mare al soarelui, însă răsăritul său se profilează magnific în fiecare dimineață. Prin raze strălucitoare de culoare galben-portocalie, astrul generator de lumină se ridică din mare

înconjurat de raze ce se proiectează magnific pe fundalul cerului. Acest spectacol se desfășoară pe durata câtorva zeci de minute, până când intensitatea sa devine prea puternică pentru privirile noastre. Acest salut oferit de soare întregii naturi pune totul în mișcare și determină uitarea instantanee a nopții care a trecut împreună cu visele, himerele și umbrele ei.

Însemnătatea răsăritului de soare a fost mereu avut în vedere în toate culturile majore ale lumii. De exemplu, egiptenii se temeau ca nu cumva soarele să nu mai răsară pe cer după trecerea timpului nopții. Această viziune a propulsat cultul acestui astru în centrul întregului sistem religios de la acea dată, iar acest gând mă determină să reflectez din nou, dar într-o direcție diferită.

Amintirile se transformă într-un nisip dens sub acțiunea devoratoare a timpului, însă imaginea răsăritului de soare îmbracă mereu viziunea prezentului și perspectiva viitorului. Cumva, noi, ființele omenesti, avem această vocație a viitorului și mai puțin, sau chiar deloc, a trecutului. O senzație de zădărnici ne va întâmpina ori de câte ori încercăm să ne cantonăm în experiențele și evenimentele din decursul timpului ce s-a scurs. Aceasta este o dimensiune insondabilă a realității prin care trecem, iar a insista asupra ei reprezintă o

Poeme de Ana Hâncu

nuferii albi

în palma răsăritului
plâng flori de măr,
la amiază macii
mi-au sângerat pe gând,
nisipul mă învește cu buze
de sărut neterminat...
pe așternutul înflorat al canapelei
râde în hohot,
răsfățată umbra ta!
n-o mai ating,
nu mă ajută pasul frânt,
năframa mângâierii înfășurată
peste zi mi-a inundat dorința,
tăcerea mi-a lăcrimat pe vis...

nuferii albi culeși de tine
au prins contur de libelulă vișinie
verdele tulpinii s-a uscat
peste lumina nopții mele ninge...

coroana de nisip

râzi unui soare nou răsărit
liniștea ta nu sunt eu...am apus
odată cu zorii unei dimineți
prea fierbinți
în care ai renăscut ca un prinț
înconjurat de sirene, o stea căzătoare
din nisip îți întinde coroana...

știu...

se simte în vântul gestului,
în aripa tăcerii, peste podișul surâsului,
în scorbura crestată de oftat
cum pasul se micșorează către mine,
din ce în ce mai fugar, mai visător
spre umbra din ecouri a femeii din vise
cu gust de rodie,
buze de cireșe coapte,
nume de flori, ochi de azur

piele bronzată, coapse lungi!
tardive, regretele macină, pârjolesc
sar peste jurăminte și orgolii
recheamă umbre cu lavă fierbinte
peste visele vii jelesc amintiri...

doar un lut

am fost plămădită primăvara
din lut bătorit cu tălpi fierbinți
de țărani
hrănită cu lapte și miere,
susurul Leaotei curgând molcom
îngâna tihna cu somnul
la umbră de sălcii pletoase
legănată pe valuri de spice de grâu
tata secerând, mama legând snopii...
privire blândă, zbor de porumbel
al păcii unui întreg univers,
z buciumul lumii întregi viforând
peste clopotul inimii stă pregătit
de tornadă peste toată liniștea
din ungherul speranței.
dragostea unică o simt vulcanic
omul iubit pe altă planetă dorește
să fie considerat ca localnic...

greșeală.

Mult mai importantă rămâne capacitatea de a trăi în fiecare zi experiența răsăritului de soare; să iei viața de la capăt zilnic reprezintă un act de înțelepciune; să trăiești la maximum clipa prezentă înseamnă să te bucuri mereu de darul vieții; să ignori feluritele umbre ce încearcă să se așterne în inima ta îți oferă posibilitatea de a fi cu adevărat fericit. Și de aceea, în acea dimineață în care priveam superbul răsărit de soare de pe terasa unui hotel de pe litoral, am înțeles că dincolo de crepusculul dimineții se află, cu siguranță, o nouă zi.

Bineînțeles, există un crepuscul al asfințitului asupra căruia stăruie involuntar mintea noastră, o viziune ce se termină

cu întunecimea impene-trabilă a nopții. Aseme-nea unor tentacule invizibile, această im-agine ne sfredelește inima și ne tulbură emo-țiile prin așteptări nega-tive pline de neprevăzut. În această perspectivă dureroasă mi-am petre-cut o mare parte a vieții până când am ajuns să sondez adâncimea aces-tui abis existențial, ce tinde să distrugă com-plet bucuria vieții.

Din fericire, ceva din interiorul meu a refuzat să meargă până la capăt pe acest drum și astfel, am intuit realitatea ce-luilalt crepuscul, de di-mineață, care are un cu totul alt înțeles. Este ca și cum ai intra pe un alt tărâm în fiecare zi. Rea-litatea poate fi oarecum similară, dar de fapt ea se schimbă de fiecare

dată. Ziua de astăzi poate să semene cu cea de ieri, dar are multe lu-cruri schimbate, cel mai important factor fiind timpul, care a alterat creativ spațiul pe care l-am părăsit o dată cu în-ceperea nopții.

Și astfel, am părăsit terasa de pe care pri-veam tăcut nașterea unui nou spațiu-timp cu hotărârea fermă de a nu mai lăsa niciodată ca perspectiva apusului să mai îmi umbrească ziua continuă pe care mereu doresc să o trăiesc de acum înainte. Acest salt de perspectivă m-a de-terminat să împărtășesc impresiile ce m-au con-dus la intuiția începutu-lui ce se desfășoară în fiecare experiență prin care cumva trebuie să trecem. A distinge ger-menul nașterii vieții în

țesătura prezentului re-prezintă fundamentul înțelepciunii practice pe care fiecare dintre noi ar trebui să o aibă.

De aceea, puterea de a privi dincolo de întune-ric ascunde în ea vocația de a fi capabil să distingi răsăritul soarelui în fie-care zi și de a înțelege că un nou continuum spa-țiu-timp ne este pus la dispoziție. Trecutul s-a fărâmițat în particule de nisip, dar prezentul și viitorul se desfășoară larg înaintea noastră. De fapt, aici se află capacita-tea de a trăi fiecare zi în perspectiva renașterii și regenerării interioare. Cât de înălțătoare ar fi gândurile noastre dacă le-am lăsa să se prindă de tabloul luminos al zilei ignorând noaptea ce se așterne mereu în urma noastră!

Poezia sensului

Elena Armenescu

Am asistat în București pe 14 decembrie 2012 cu încântare la prezentarea a două cărți de poezie remarcabile, și anume: „Croce della Rosa Rossa” (Crucea întrاندافirată) de Liviu Pendefunda și „Zamolxeion” autor Petru Solonaru, fiecare volum cu particularitățile sale, dar cu o trasătură fundamentală care le unește și permite încadrarea lor în categoria operelor rare ce-și trag seva din echivalența semnificațiilor născute din simboluri veșnicind memoria aflată mereu pe o axă ascendentă, căutătoare a sacralului.

Poeziei, chemată să facă „aurul sensului din plumbul semnelor”, i s-au dat mai multe definiții. Cei care scriu, știu cum se petrece acea stare de grație pe care o numim inspirație: coboară, te împresoară și-ți crează o stare euforică deosebită, ce nu seamănă cu bucuria stârnită de alte împrejurări.

Încă din antichitate poezia a fost și a ramas o artă a magiei albe, versurile fiind rostite incantatoriu sau acompaniate de muzică, dubland astfel efectul chiar curativ al Cuvântului asociat meloterapiei care acționează pe anumiți centri nervoși responsabili cu relaxarea, cu starea de vis cu ochii deschiși, cu reveria. Să ne amintim însă că și în timpul viselor din perioada somnului putem primi informații revelatorii izvorâte din propriul subconștient care teaurizează întreaga experiență ontologică. Mulți savanți –unii chiar deținători ai premiului Nobel – au mărturisit că ideea fundamentală, determinantă a cursului cercetărilor le-a fost dezvăluită în vis. Prin urmare, așa cum visele sunt des-tăinuitoare, ele pot conduce și la

iluminare – evident când „terenul” este pregătit.

Există o diferență privind trăirea poetică în vis sau în starea de conștientă? Eu cred că nu... Aici doresc –deși domniile voastre cunoașteți – să fac o precizare și anume, că starea de conștientă (termen la care se recurge pentru a explica starea de nesomn) nu este aceeași cu cea de conștiință, expresie cu care se face de multe ori confuzie de către necunoscători ce din nefericire uneori îi întâlnim, îi auzim mai exact, în mod regretabil și în mass media (în special la TV!) Conștiința este un sentiment al responsabilității, este legată de moralitate, de îndatorirea ținând de demnitate, onoare, dreptate, adevăr, contingenta cu divinitatea, de unde și atribuirea calității ei ca fiind o adevărată Poartă spre cer. Se spune că Dumnezeu inundă conștiința cum razele soarelui o cameră întunecată. În starea de conștientă omul își dă seama de realitate, sub toate senzațiile și percepțiile prin intermediul cărora mediul înconjurător îl informează asupra adevărului, dar aceasta nu este poezie!

Ce este totuși poezia?

O stare ambiguă elaborată în spațiu-timp a inconștientului în care întâlnim prezența simultană a mai multor sensuri, exprimate uneori în metafore pentru a reda în cuvinte omenești nectarul înțelepciunii distilat din graiul îngerilor, șoaptele nopților înstelate, susurul izvoarelor, tăcerea munților, în ritmul pulsului cosmic, prin care sacralul coboară în profan să-l revigoreze, așa cum o face prin epifanii dătătoare de energii de tip solarian. Ea -poesia- generează înțelesuri multiple, după specificul gândirii cititorului. Aș afirma că se apropie mult de parabolă...

Există ceva mai presus de poezie? Răspunsul este cu siguranță afirmativ: Da! Tăcerea, aducătoare a seninătății, a păcii interioare. Se spune că Dumnezeu se află în par-

tea cea mai adâncă a tăcerii! În acest context se pune întrebarea: - Ce este poetul? (Onomaturgul)... Asemeni Taumaturgului (vindecător, făcător de minuni), poetul este un inițiat! Este cel ce știe că „ce nu se vede” este mai aproape de adevăr, de lumină.

Poetul este dotat cu instinctul SEMNELOR, are inteligența capabilă să deslușească

SEMNIFICAȚIA lor, se poate desprinde de forma lor exterioară și pentru un moment se predă profunzimii unui simbol. Doar așa poate lua naștere un nou pas al recunoașterii. Mă întreb deseori, câți nu trec pe lângă simboluri sacre fără să le cunoască noima – uneori pierdută în negura vremurilor, - redescoperită de puțini care urmează calea luminii.

Când au apărut simbolurile, de unde provin ele?

Din timpurile străvechi, de pe vremea legendarilor, învățătorii spirituali s-au confruntat cu o problemă dificilă, de a nu putea exprima și transmite auditoriului în cuvinte, frământările, procesele interioare într-o formulare accesibilă lor și au recurs la elemente pe care ei le puteau înțelege, la animale de cele mai multe ori sau la forme geometrice ce le-au ales și le-au investit cu calități mistice, în forța și calitățile cărora se manifestă calea reîntoarcerii din viața terestră în natura superioară ►

► care le-a creat. Perceperea mesajului acelui symbol de un contemplator cade în autoritatea gradului său de conștiință, de evoluția lui spirituală. Prin prisma aceasta se statornicește că trebuie să admitem că nu există numai o singură interpretare, ori exclusiv una corectă.

Filozofia învățaturii universale vorbește despre șapte trepte ale conștiinței. Dar dacă nu există dorință interioară profundă, un dor immanent pentru această cunoaștere, un fel de punct nodal la care simbolurile se pot conecta, atunci omul nu le va lua în considerare, privind doar forma lor exterioară, cea a iluzoriului.

Poetul – ca un autentic inițiat, tinde să redescopere forma eternă, colindă pe calea ocultă asemeni alchimistului - aflat mereu în căutare- spre o imitare a Facerii dintâi. Pentru a înfăptui acest țel, el are patru chei încă din etapa primordială, ce au deschis de altfel și ușile spre mituri și legende, spre care se întoarce oricare poet adevărat, indiferent de perioada în care a trăit și a scris. Aceste patru deslușiri sunt constituite de fapt din patru cuvinte magice : două substantive (urzeală, sacralitate) și două verbe (a numi, a tăcea). Adam a fost invitat de Creator, de Marele Arhitect sau Marele Anonim cum îl numea Lucian Blaga- să numească, să dea nume viețuitoarelor! Ei bine, poeziei continuă să caute -și unii chiar reusesc așa cum Liviu Pende-funda ne-o demonstrează prin volumele sale de poezie, să găsească printr-o alchimie spirituală -calea de îngemănare a umanului cu divinul. Aspirația sa poetică de zbor asemeni magului călător de a trece peste convențiile omenești, spre a desființa granițe adoptând un sistem stilistic -filozofic original obținut prin mai multe mijloace lirice despre care antevorbitorii mei (distingii scriitori Emil Lungeanu și Geo Vasile - traducătorul volumului „Crucea

îndrandafirată” în limba italiană) au vorbit pe larg, îl ajută să ajungă și evident să-l conducă și pe cititorul avizat într-un teritoriu magic dincolo de timp și spațiu, pe drumul iluminării lăuntrice.

Revenind la una din cheile „urzelii ” poetice să auzim cum formulează lucrarea poetului Petru Solonaru în volumul său „Zamolxeion”, la care mă voi referi în continuare, citez: „Cum și-a urzit lucrarea, lucrând-o în ursire,/ de vis, mirări s-ascundă -a visa Ascuns să mire,/ blamat, el strânge șoapte și întrînsele cu grijă/ topește isihia, încremenirii tijă.” Ne întrebăm: Ce-l caracterizează pe poet? Aflăm răspunsul chiar de la autor, din partea a patra a poemului „Zamolxeion”, intitulată ARHEION: „Avida căutare-în deja găsi-re, sfântă/ silaba- OM durării, suprema-i pace -o cantă.” și... „Cât sinea, dăinuital, irumpe să asume/ și înfiorat așterne amprentă fără nume,/ pe-a binelui cărare, în destinal să fie/doar OMUL stă mișcării, mișcând statornicie”. Se poate afirma că Petru Solonaru invită la o re-edenizare prin cuvânt, prin poezie? Da!

Noțiunea de cetățean al raiului ne surâde oricărui dintre noi... Pentru cei care cred în reîncarnare, este de admis cazul că poetul Petru Solonaru a trăit într-o perioadă antică și ceea ce scrie pare fi venit dintr-o amintire ancestrală, prin faptul că așează în timp și spațiu vremea zeului geto-dac Zamolxe, făcând în scrierea sa ample referiri la date geografice (țări - Scitia, Patria Hylee, Pelasgul, Geția, Dacia Căciulii, Cyteea Neagră – vârful muntelui sacru - Kogaion, insula Leuke - insula Șerpilor - fluviul Danubius, Istrul, Oceanul Potamos, etc), la floră: Fucsia, Camomilla - mușetelul-plantă medicinală, tămăduitoare - Trandafirul, Irisul, care „spre vânturi patru revarsă lumina”, ducându-ne cu gândul la TETRADĂ și TETRAKTYS (4+3+2+1)=10, adică Unul (fără zero) sau IO, si-

laba sacră a voievozilor români, vocabulă cu care își începeau redactarea oricărui act oficial. Așa cum două triumphiuri suprapuse – unul cu vârful în sus, reprezentând umanitatea ce aspiră spre cer și altul cu vârful în jos, care închiuie divinitatea ce-și revarsă harul spre Pământ, spre întreaga creație – realizează steaua lui David, tot astfel două pătrate suprapuse printr-o mișcare de translație realizează octogonul – simbolul sacru al zamolxienilor, pe care-l regăsim în biserica ortodoxă. După cum se știe zamolxianismul a continuat să existe în paralel cu creștinismul până spre anul 1000 DH.

Unii afirmă că de fapt nu a pierit ci are o continuitate, în special prin respectarea sărbătorilor precreștine (Drăgaica, Sânzienele, Colindele cu măști, Lupercalia, travestirea în animale ș.a). Prin urmare, în volumul „Zamolxeion”, pe lângă menționarea riturilor arhaice (precreștine) cum ar fi Caloianul, tradiții, dansuri ca Ciuleandra, legi omenești – cutumele bellagine, sunt amintite zeități locale ca Hestia, Armina, Arhemora, Circe, Uran, Echidna, Hesperus, care alături de Zamolxe creau o stare de theosis, de îndumnezeire a locurilor și oamenilor mai cu seamă în zilele consacrate sărbătorilor când se practicau ritualurile specifice fiecărui eveniment sau anotimp. „- Da, zăbovirea în spirit, chiar de prinosul speră,/ când cu pustia spumă Pont -Euxin se ceartă,/ dă pietrei din altare mult venerata soartă.” Sigur nu este uitat nici Antroposul noetic, nici aletheia cu trimiteri clare la celebrul și arhicunoscutul dicton ecleziastic Vanitas vanitandum omnia vanitas (Deșertăciune a deșertăciunilor totul este deșertăciune)

De fapt ce înseamnă religia?

După Tertulian se asociază verbul ligare = a lega, ►

► cu prefixul re-ligare, religio (adică a lega din nou pe Om de Dumnezeu). Acum la începutul unei adevărate Revoluții spirituale, este suficient să parcurgem pentru început doar cuprinsul acestui volum și să ne dăm seama că poetul a folosit o multitudine de simboluri sacre care să ne trimită cu gândul ori să stârneasce dorința unei cunoașteri mai profunde a rostului nostru pe pământ, a desprinderii de traiul exclusiv pentru a supraviețui, ci a vieții pentru devenire și înălțare. Astfel, în afara altor semne geometrice ca: cercul, punctul, elipsa (Oul) sfera, vom citi pledoariile: Despre suflet, Epifania Oului, Bazilica, La temnița lui Socrate: „Viața viitoare nu va fi să sorb/ dacă în cea de astăzi, învățând, sunt orb./ Între- a ști și- a face, timp, credință, tot/ stăruie să treacă de captivul colb.” (Între-a ști și-a face)

Vom întâlni pe parcursul lecturii: Mlaștina, Muza, Iluzia, Punctul, Albina, Corola mesiană, Numărul, Sâmburele morții, Cercul, Unul, Cuvântul, Hermeneutica, Poarta unghiului, care ne trimite la ritualul de noviciere în spiritul misterelor eleusine unde inițierea - așa cum este cunoscută - constă într-o ceremonie ce presupune: muza, somnul mistic, moartea simbolică, catharsică, stropitul cu apă sau cufundarea până la gât în apă, în borboros - mlaștina ce desemnează starea majorității oamenilor din care inițiatul se desprinde, iese purificat, schimbat, adică „înainte de a se cățăra de stele, (sallire alle stelle) oamenii trebuie să elimine posibilitățile lor infernale”.

Scrierile hermeneutice și filozofice începând cu cele ale lui Hermes Trismegistul, Pythagora (Imnele sacre, Numerologia, ș.a), Platon, Confucius, Biblia, Yi King, unele dintre Scrierile Sfinților trimit la ideea menționată în Cartea Sfântă, și anume: „carne și sânge nu vor intra în Împărăția Lui

Dumnezeu”. Atunci cine?... Evident, sufletul, acea parte nevăzută din om, spiritul lui! De aceea trebuie să acordăm atenție maximă și timp suficient din efemera noastră existență pământească, înțelegerii acestei teme a îmbogățirii și înălțării spirituale.

Angelus Silesius afirma: „Dacă Hristos s-ar naște de o mie de ori în Betlehem dar nu s-ar naște și în tine, atunci tu rămâi pe veci pierdut”. Cum să se nască Iisus în fiecare? Poate ne ajută volumul „Urmarea lui Hristos” scris de Toma de Kempis, așa cum au fost ajutați mulți de-a lungul veacurilor (care au mers exclusiv pe calea creștinismului) dar eu voi numi doar trei mari poeți români detinuți politici: Vasile Voiculescu, Nichifor Crainic și Radu Gyr, când se aflau în temnițele comuniste.

Cine este Iisus?

Fiul lui Dumnezeu, născut din Maria Fecioara în Betlehem (Casa Pâinii), cel ce a copilărit în Nazaret, însemnând floare sau lăstăriș, localitate ce se află situată pe panta muntelui Karmel, care, în traducere, singularizează Grădina lui Dumnezeu sau Via lui Dumnezeu, Iisus fiind acel om care locuiește în Grădina lui Dumnezeu ca o floare. Ilustrații medievale pline de picturi, figuri simbolice ale: urii, geloziei, doliului, sărăciei, ipocriziei, bătrâneții, etc. arată mizeriile și păcatele omului dialectic, legat de materie.

Cel care reușește să treacă toate aceste păcate ca pe niște vămi, ajunge să primească cel mai frumos dar al dragostei, Roza, trandafirul inimii, aflat în centrul Crucii, în locul unde se intersectează ramificațiile crucii (imaginând un OM cu brațele depărtate întocmai ca Iisus răstignit, care nu întâmplător a primit această modalitate a morții umilitoare și totodată nedreaptă din partea speciei umane! „Cine are urchi de auzit să audă”, zice Sf. Ioan Gură de Aur. Amintesc încă un aspect al

faptului că în „Paradisul” lui Dante din Divina Comedie, poetul povestește despre o rozacruce uriașă ca despre un ocean al luminii: „Și dacă rădăcina ei este udată de astfel de lumini/ Îți poți închipui cât de larg se deschide Roza/ Și ce depărtări ale cerurilor ea acoperă./ Îndepărtarea sau apropierea n-au efect acolo./ Acest loc este chiar în mâna lui Dumnezeu.”

Pentagrama

Am lăsat spre sfârșit menționarea unui simbol important - Pentagrama. În filozofia orientală, ca de altfel și în medicina tradițională chineză, acest semn este încărcat de multiple înțelesuri asupra cărora nu mă voi opri acum. În hermeneutică - pentru că despre aceasta este vorba - Pentagrama a fost și este simbolul omului renăscut. Ea întruchipează universul și permanenta schimbare a acestuia în care se manifestă planul lui Dumnezeu. Dar trebuie să subliniez că un simbol are sens nu numai când este descifrat, ci când este aplicat în viață. Dacă în microcosmosul tău ai transpus Pentagrama, atunci ai învins moartea și ai străbătut cărarea transfigurării, ne spun maeștrii.

De ce trăim?

Ca să creștem, să ne dezvoltăm, să căutăm cărarea Luminii, drumul de întoarcere spre Dumnezeu. Cum putem să făptuim acestea? În primul rând întărind ENDURA, adică baza înțelegerii lăuntrice, condiția detașării, a liniștirii transformatoare, autopederea unui principiu înalt care conduce la revelația interioară. Mult mai multe trimiteri vor face însă cu siguranță volumele de poezie - îmbogățitoare ale spiritului - care au fost lansate azi și despre care s-a vorbit până acum și sunt convinsă că se va mai vorbi!

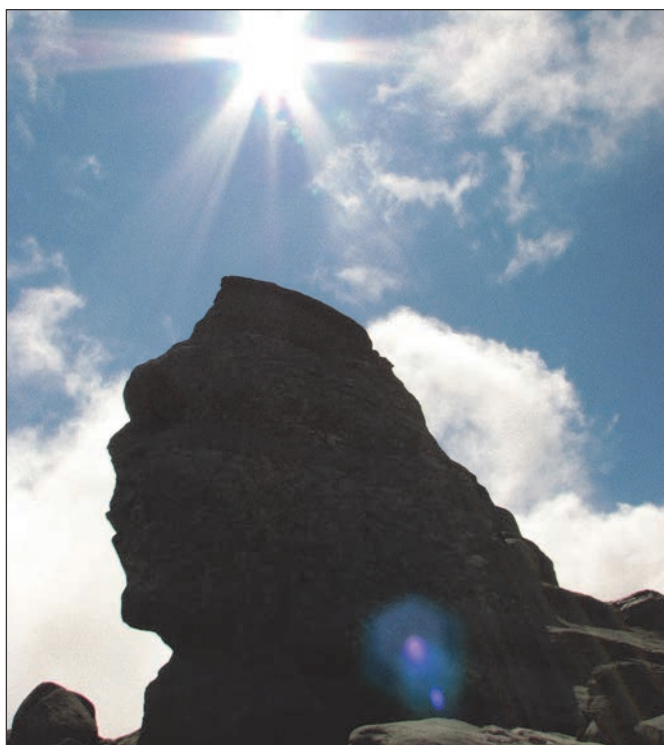
Miracolul piramidei soarelui din Bucegi

Puțini oameni, cei aleși, știu că există o singură zi în fiecare an, când, la apusul soarelui deasupra Sfinxului de pe platoul Bucegi, razele blânde înconjoară chipul straniu sculptat în piatră și coborându-se spre baza anticei statui, formează o piramidă magică...

Si acești puțini oameni aleși se întâlnesc în fiecare an pe Platoul Bucegilor, în aceeași zi și la aceeași oră. Au început deja să se recunoască de departe, urcând pe coama muntelui, din toate direcțiile.

Doctorul din Hamburg, care vine an de an pentru a căpăta energia necesară conducerii cabinetului său în care tratează zeci de bolnavi, zilnic. Nimeni nu știe secretul reușitei celor peste zece operații pe care niciun doctor nu le-ar putea face într-o zi!

Doamna cu pălăria violet din Sibiu, adusă pentru prima dată într-un scaun cu roțile de nepotul ei, cercetător la Institutul de Mineralogie Patologică Axente Sever, și care acum vine pe propriile-i picioare, mai mult pentru a mulțumi Piramidei pentru magia ei vindecare, Soarelui pentru căderea lui miraculoasă și binefăcătoare în trepte piramidale, ori poate Sfinxului, fără de

care nimic nu ar fi posibil... Desigur, unele guri șoptesc prin văi că doamna ar mai avea și un alt motiv, în faptul că doar aici și în această blândă lumină piramidală, pălăria ei trimite raze violete spre toate piscurile înconjurătoare, ca un tainic mesaj adresat pădurilor de brad și animalelor ce le populează. Însă acest mesaj nu a putut fi descifrat de nimeni, niciodată.

Familia cu cei doi gemeni din Eastwood, ambii bolnavi de artrita psoriazică, boală autoimună care afectează ligamentele și tendoanele. Efectul piramidei magice asupra celor doi micuți este incontestabil, având

acțiune antiinflamatoare selectivă pentru COX2, și producerea de adalimumab, un anticorp monoclonal uman recombinat de tip Ig G cu specificitate pentru TNF alfa.

Tânărul cu fibromialgie din Detroit, boală căpătată în urma unei depresii severe cu tulburări de anxietate, piramida acționând asupra lui precum un inhibitor selectiv de serotonina (SSRI), antidepressiv tricyclic. Este știut că în această boală medicii nu au un tratament, recomandând meditația și rugăciunea...

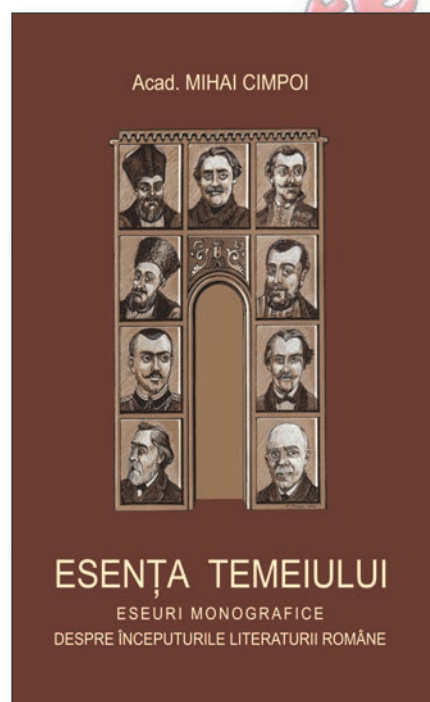
Apoi bătrânul din Bombay, atins de sindromul Down, cu facies aplazizat și gât scurt, urmare

a unei diviziuni celulare anormale la nivelul ovocitului, sau domnul din Kinshasa cu toxoplasmoză însoțită de apariția de adenopatii latero-cervicale, ori doamna din Xi'an ce suferă de virusul Papiloma Uman HPV, sau cei doi tineri din Ontario atinși de alopecia, cu capetele acoperite de batice și șepcuțe moderne, pentru a ascunde urmele necruțătoarei boli, și mulți alții, cu felurite boli și afecțiuni, din toate colțurile lumii.

Unii se reîntorc vindecați și revin doar pentru a mulțumi, iar alții resimt ameliorarea bolilor copleșitoare și fără leac medical, și revin an de an pentru acțiunea spectaculoasă a Piramidei Magice în continuarea unei vieți normale, singura care le permite a se bucura de viața dăruită de Creatorul și Mântuitorul umilelor noastre suflete păcătoase, El, Cel de Sus, într-o veșnică și vie pomenire.

Există o singură zi din an, o zi sfântă, când soarele își coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuiește mândru Bucegii, într-o piramidă magică... În ziua de 28 noiembrie a fiecărui an, pe Platoul Bucegi se întâlnesc oameni aleși, veniți din toate colțurile lumii...

Propus de Gh.V.C

Cărți noi în biblioteca revistei Climaxe literare

